

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΕΘ΄
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2014
Αρ. Φύλ. 828

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 828, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2014

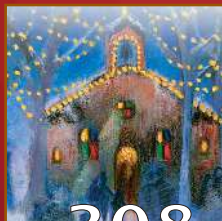
Περιεχόμενα

300

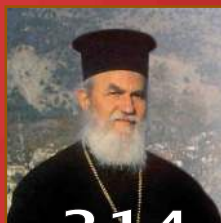

302

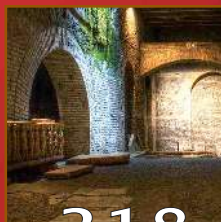

308

Μέ ἀπλότητα καί ταπείνωση.....	299
«Οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος...»	300
Προσδοκίες.....	302
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς.....	304
4η Διδαχή: Ἡ ἔμπρακτη πίστη καί ἡ ἄκαρπη ψευδοπίστη (Ἰα 2,14-26)	306
Χριστουγεννιάτικα ποιητικά ἀνθολογήματα.	308
Φθινοπωρινή ... ἀνανέωση	311
Συζητώντας τὰ γεγονότα.....	312
ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ	314
Σχέση πατέρα καί γιοῦ	316
Χρυσός γόνος τῆς Ἐκκλησίας	318
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος	320
Ἡ «πόστα» τῆς ἀγάπης (διήγημα)	322
Φῶς.....	324
Περιεχόμενα τόμου ξθ' (2014).....	325

314

318

322

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές της καθὼς καί γιὰ ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νὰ ἐνημερωθεῖτε ἀπὸ τὴν ἰστοσελίδα μας www.apolytrosis.gr

μήνα: ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Μέ απλότητα καί ταπείνωση

Ἡμεγαλόνησος τῆς Μεσογείου Κύπρος τόν γέννησε καί ἀπολαμβάνει τήν εὐεργετική μεσιτεία του ἀπό τήν ἐπίγεια βιοτή του, τόν 4ο αἰώνα, μέχρι σήμερα. Ἡ κορώνα τοῦ Ἰονίου Κέρκυρα κρατᾶ τό σκήνωμά του καί σεμνύνεται γιά τά θαυμάσιά του. Ἡ παγκόσμια Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τόν τιμᾷ στή χορεία τῶν μεγάλων πατέρων τῆς, καθώς μνημονεύει «Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος τοῦ θαυματουργοῦ». Κι ἐμεῖς σκύβουμε νά πάρουμε τήν εὐχή του καί νά ἐνωτισθοῦμε τό μήνυμά του τόν μήνα αὐτό πού τιμοῦμε τή μνήμη του (12/12).

Στά χνάρια τῶν μεγάλων πατριαρχῶν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, ὁ ἅγιος Σπυρίδων ὑπῆρξε ποιμένας προβάτων. Ἀπό τήν ποίμνη τόν κάλεσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστός γιά νά τοῦ ἀναθέσει τή διαποίμανση τῶν λογικῶν προβάτων του. Ἡ κλήση στήν ἱεροσύνη τόν βρῆκε φημισμένο γιά τίς ἐλεημοσύνες του καί ὄριμο πλέον ἀπό τόν πόνο τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του. Ἡ σοφία καί ἡ καλοσύνη του, τά φλογερά κηρύγματά του στούς πονεμένους, ἡ καλή διοίκηση τοῦ οἴκου του τόν ἀνέδειξαν ἱερέα καί σέ λίγο ἐπίσκοπο Τριμυθοῦντος.

Ἀπέραντα ἐλεήμων, χαρισματικά ταπεινός, παρά τά πλούτη του, καί ἀπλός, ἀπλοϊκός, εἶναι αὐτός πού κατατρόπωσε τούς ἀρειανούς κατά τήν Α΄ Οἰκουμένη Σύνοδο. Μέ τό παράδειγμα τῆς κερραμίδας ἔδειξε ἐποπτικά τό μυστήριο τῆς ἁγίας Τριάδος. Ἡ ἀγγελική καθαρότητα τοῦ βίου του ἐπιβραβεύθηκε ἀπό τόν Θεό, πού τόν ἀξίωσε νά ἔχει «ἀγγέλους συλλειτουργοῦντας», ὅπως ψάλλεται στό Ἀπολυτί-

κίό του καί νά ἐπιτελεῖ θαύματα.

Ὡς θαυματουργός θαυμάσθηκε ἀπό τούς συγχρόνους του ἀλλά καί ἀπό τίς μετέπειτα γενιές μέχρι σήμερα. Ὅλοι ζητοῦμε τίς πρεσβεῖες καί τήν παρέμβασή του γιά τή λύση τῶν προβλημάτων πού μᾶς ταλαιπωροῦν.

Ὡστόσο, τό μεγαλύτερο καί σπουδαιότερο αἶτημα εἶναι νά ζητήσουμε ἀπό τόν ἀπλό Ἅγιο νά παρακαλέσει τόν Κύριο νά σταλάξει καί στίς δικές μας ψυχές λίγη ταπείνωση καί ἀπλότητα. Εἶναι τά στοιχεῖα πού σίγουρα προσελκύουν τή χάρη τοῦ Θεοῦ, πού ἀναπαύουν τόν Θεό. Ἐξ-ἀλλου καί ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος ἔτσι δέν περπάτησε πάνω στή γῆ, ταπεινός καί ἀπλός;

Περιμένοντας, λοιπόν, τά Χριστούγεννα, ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος γίνεται γιά τούς πιστούς μία ἔντονη υπόμνηση ἀλλά καί ὑπόδειγμα θεάρεστης προετοιμασίας γιά τή συνάντηση μέ τόν ἐνανθρωπήσαντα Κύριο. Μπορεῖ μάλιστα νά γίνει καί τό πρότυπο γιά νά ξεπεράσουμε καί νά ἀξιοποιήσουμε θετικά τίς δυσάρεστες συγκυρίες τῶν ἡμερῶν μας, τήν αὐξανόμενη φτώχεια καί τήν ἐξουθένωση πού ταλανίζει τόν λαό μας. Ὁ Ἅγιος πού ἐκούσια πώχευσε καί θεληματικά ταπεινώθηκε, ἀλλά καί τόσο τιμήθηκε ἀπό τόν Θεό, μᾶς ἐνθαρρύνει νά μὴν πτοηθοῦμε ἀπό τά δυσάρεστα. Νά ἀγαπήσουμε τήν ἀπλότητα καί μέσα ἀπό αὐτήν νά ὑψωθοῦμε πρὸς τήν ἀγιότητα. Σᾶς τό εὐχόμεστε ὀλόψυχα. Καλά Χριστούγεννα!

Α.

«Οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος...»

Νά καθαρίσει ἡ ψυχὴ
ἀπὸ τὴν ἁμαρτία
γιά νά ῥθει νά γεννηθεῖ
ὁ Χριστὸς μέσα της.
Νά μὴν Τὸν ξαναστείλουμε
στὸν στάβλο.

Δεκέμβριος, ὀδεύοντας πρὸς τὰ Χριστοῦγεννα. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ χρόνου πού γεμίζει τίς καρδιές μας μέ εὐφροσύνη καί μέ γλυκεῖα προσμονή γιά τὸ παιδί πού θά γεννηθεῖ. Διότι αὐτό τὸ «παιδίον» ξεχωρίζει ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιά πού γεννήθηκαν ἢ θά γεννηθοῦν. Εἶναι, ὅπως λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ὁ «μεγάλης βουλῆς ἄγγελος» (9,5), δηλαδή ὁ ἀγγελιοφόρος τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία μας· εἶναι ὁ «ἄρχων εἰρήνης», ὁ μέγας εἰρηνοποιὸς πού μᾶς συμφιλιώνει μέ τὸν Θεό· εἶναι ὁ ἴδιος ὁ «Θεὸς ἰσχυρός», ὁ ὁποῖος σαρκώνεται γιά νά μᾶς θεώσει.

Πρόκειται, λοιπόν, νά γεννηθεῖ ὁ Χριστός. Ποῦ ὅμως; Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, πού ἀφηγεῖται τὰ περιστατικά τῆς γέννησής του τότε, στὴν Βηθλεέμ, λέει ὅτι γεννήθηκε σ' ἓνα στάβλο καί ὅτι γιὰ πρώτη βρεφικὴ του κούνια χρησιμοποιήθηκε ἡ «φάτνη», τὸ παχνὶ τῶν ζώων. Αὐτό δέ ἐγένε διότι, ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ εὐαγγελιστὴς, «οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι» (Λκ 2,7), δέν ὑπῆρχε κατάλληλος τόπος ἐκεῖ πού πῆγαν ὁ Ἰωσήφ μέ τὴν παρθένο Μαρία νά καταλύσουν. Τὰ πανδοχεῖα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅπως καί μέχρι τίς ἀρχές περίπου τοῦ 20οῦ αἰ., ἦταν μεγάλοι χώροι χωρὶς δωμάτια. Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς διανυκτερεύοντες, καί μάλιστα σέ καιρὸ ἀπογραφῆς, βολευτόταν ὅπου καί ὅπως μπορούσε ἀνάμεσα σέ ἄλλους πολλούς. Συνεπῶς ἦταν ἀδύνατο νά γεννήσει μία γυναίκα μέσα σέ τόσο κόσμο. Γι' αὐτό καί προτιμήθηκε ὁ στάβλος.

Αυτά, επαναλαμβάνω, τότε, «ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις» (Λκ 2,1). Ἀλλά Χριστούγεννα εορτάζουμε καί σήμερα. Καί σήμερα ὁ «Χριστός γεννᾶται», καί σήμερα ἀναζητᾶ τόπο κατάλληλο γιά τήν γέννησή του. Καί ἂν τότε γεννήθηκε σ' ἓνα στάβλο, σήμερα θέλει νά γεννηθεῖ στήν καρδιά μας. Θέλει τό ἱστορικό γεγονός τῆς γέννησής του νά γίνει ὑπόθεση τοῦ κάθε ἀνθρώπου, προσωπική ἐμπειρία.

Εἶναι ὅμως ἡ καρδιά μας ἔτοιμη νά Τόν δεχθεῖ; Εἶναι ἔτοιμη γιά τόν μεγάλο ἐπισκέπτη; Τότε ὁ Κύριος ἐπισκέφθηκε τήν Βηθλεέμ ἀφανῶς, σάν ἔμβρυο στά σπλάγχνα μιᾶς ἄσημης Ναζωραίας. Κανείς στό πανδοχεῖο δέν γνώριζε τήν ταυτότητά του, γι' αὐτό προφανῶς καί κανείς δέν ἐνδιαφέρθηκε. Γιά ὅλους ἐπρόκειτο νά γεννηθεῖ ἓνας ἀκόμη δοῦλος τοῦ Καίσαρα. Γιά ποιόν λόγο ἄξιζε κάτι περισσότερο ἀπό ἓνα στάβλο κι ἓνα παχί;

Ὅμως σήμερα γνωρίζουμε ὅλοι. Γνωρίζουμε ὅτι τό παιδί πού θά γεννηθεῖ εἶναι ὁ παντοδύναμος Θεός. Καί γνωρίζουμε ἀκόμη πολύ καλά, ὅπως ἀνέφερα ἤδη, καί τόν σκοπό τῆς γέννησής του: εἶναι ἡ σωτηρία μας. Θέλει νά μᾶς σώσει, νά μᾶς γλυτώσει ἀπό τόν ἐφιάλτη στόν ὁποῖο μᾶς ἐνέπλεξε ἡ ἁμαρτία. Γεννιέται ὡς ἄνθρωπος ὁ Θεός γιά νά ἀναλάβει τό βαρὺ φορτίο μας. Δέν γινόταν ἀλλιῶς. Κατεστραμμένοι ἀπό τήν ἐπιλογή τοῦ Ἀδάμ μέσα στήν Ἐδέμ ἀδυνατούσαμε νά ξεπεράσουμε τήν φθορά. Ὁ θάνατος κυριάρχησε σ' ὅλες τίς γενιές τῶν ἀνθρώπων σάν ἀδυσώπητη κληρονομικότητα. Ἡ ἀπαλλαγὴ μας ἀπ' αὐτή τήν κατάσταση δέν ἦταν ὑπόθεση μόνον μετάνοιας,

ὅπως λέει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, διότι τότε τό πρᾶγμα θά ἦταν ἀπλό. Αὐτό πού χρειαζόταν πλέον ἦταν ἀναστήλωση καί ἀνοικοδόμηση. Ἡ ἀνθρώπινη φύση ἔπρεπε νά ἀνακαινισθεῖ.

Αὐτό λοιπόν κάνει ὁ Θεός Λόγος μέ τήν ἐνανθρώπησή του. Ἐνώνει τήν φύση μας μέ τήν φύση του. Συνδέει τό κτιστό μέ τό ἄκτιστο κι ἔτσι χαρίζει καί πάλι σ' ὅλους μας τήν προοπτική τῆς ἀφθαρσίας.

Τό ἐρώτημα ὡστόσο παραμένει. Εἴμαστε ἔτοιμοι νά δεχθοῦμε αὐτή τήν προσφορά; Γιατί πρόκειται πράγματι γιά προσφορά, γιά δῶρο, γιά χάρη. Δέν ἐπιβάλλεται. Νά καθαρίσει ἡ ψυχὴ ἀπό τήν ἁμαρτία γιά νά ῥθει νά γεννηθεῖ ὁ Χριστός μέσα της. Νά μὴν Τόν ξαναστείλουμε στόν στάβλο. Διότι ἂν οἱ Βηθλεεμίτες ἐκεῖνοι, τότε, ἦταν δικαιολογημένοι λόγω τῆς ἀγνοίας τους, ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί τοῦ 21ου αἰῶνα ὄχι, δέν ἔχουμε καμιά δικαιολογία.

Εἶναι καιρὸς λοιπόν νά ἀγωνισθοῦμε φιλότιμα. Νά προσπαθήσουμε, ὥστε τά φετινά Χριστούγεννα νά ἀποτελέσουν γιά ὅλους μας μιὰ καινούργια εὐλογημένη ἀρχή.

Εὐάγγελος Ἀ. Δάκας

Τὸ ἐξώφυλλό μας

**«Θεὸς ἰσχυρὸς, ἔξουσιαστὴς,
ἀρχῶν ἐρῆνης...» (Ήσ 9,6)**

Προσδοκίες

Οί άνθρωποι διαχρονικά ζούν με τήν ἐλπίδα, τήν ἐλπίδα νά ζημερώσει ἕνα καλύτερο αὔριο. Καί εἶναι ἡ ἐλπίδα πού τούς ἐνισχύει στήν ἀντιμετώπιση τῶν ποικίλων δυσκολιῶν καί ἀντιξοοτήτων τοῦ βίου. Ὁ σκλάβος καί ὁ δεσμώτης ἐλπίζει καί ἀναμένει τήν ἐλευθερία του. Ὁ ἀσθενής ἐλπίζει καί ἀναμένει τήν ὑγεία του. Ὁ φτωχός καί ἄκληρος ἐλπίζει καί ἀναμένει τήν ἀλλαγὴ τῶν καταστάσεων, ὥστε νά ἐξασφαλίσει καί αὐτός τά πρὸς τό ζῆν. Τί θά ἀνέμενε ὅμως ὁλόκληρη ἡ κοινωνία, ἂν καθημερινή διαπίστωση ἦταν ἡ συντριβὴ τῶν πολλῶν κάτω ἀπὸ τήν ἀγριότητα, τήν ἀπληστία καί τήν ἀσυδοσία τῶν ὀλίγων, ἂν ἡ διαφθορά ἐξαπλωνόταν μέ τή μορφὴ χιονοστιβάδας καί ἀπειλοῦσε νά ἀφανίσει διαπροσωπικές σχέσεις, οἰκογένεια, τιμὴ, ἀλληλεγγύη, ἀγάπη; Τί θά ἀνέμενε, ἂν κυριαρχοῦσαν δοξασίες περὶ ἀγρίων θεοτήτων, πού ἐπιθυμοῦν τήν καταστροφή τῶν ἀνθρώπων, πού διψοῦν γιά τό αἷμα αὐτῶν, ὥστε νά ἐξαπολύεται ἀνθρωποκνηνητό πρὸς σύλληψη αἰχμαλώτων, προκειμένου νά θυσιαστοῦν ἢ μέ πόνο ψυχῆς νά προσφέρονται ὡς ἐξιλαστήρια θύματα πρωτότοκοι γόνοι; Ἀσφαλῶς θά περιέμενε κάποιον λυτρωτῆ. Καί αὐτὴ ἦταν πράγματι ἡ προσδοκία τῶν Ἑθῶν (βλ. Γέ 49,10). Ἡ προσδοκία ἐνός λυτρωτῆ εἶναι ἔκδηλη στήν παράδοση πλείστων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς (Ἀσίας) καί τῆς Δύσης (Ἀμερικῆς).

Ἀξιόλογη εἶναι ἡ προσδοκία τοῦ λυτρωτῆ στόν ἀρχαῖο ἐλληνικό κόσμο. Στόν

«Προμηθεά Δεσμώτην» ὁ Αἰσχύλος διακρῦσσει:

«τέρμα στόν πόνο αὐτόν μὴν καρτερεῖς, πρὶν κάποιος θεός τις συμφορὴς σου νά σπκῶσει καί στόν ἀνήλαγο Ἄδην ἀντί γιά σένα στούς ἄφεγγους κατέβει τοῦ Τάρταρου βυθοῦς» (στίχ. 1026 κ.έ.).

Ὁ Σωκράτης στήν «Ἀπολογία» του, ὅπως τὴ διασώζει ὁ Πλάτων, ἀπευθυνόμενος στούς δικαστές του λέγει: «Τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ σας θά τὴν περάσετε στόν πνευματικό λήθαργο, ἂν ὁ Θεός δέν στείλει κάποιον ἄλλον πρὸς ἐσᾶς, φροντίζοντας γιά σᾶς».

Ὁ Αἰσχύλος κατὰ τρόπο ἄκρως ἐντυπωσιακό ἀναφέρεται σέ Θεό, ὁ ὁποῖος θά σπκῶσει ἐπάνω του τις συμφορὴς τοῦ Προμηθεά καί θά κατέλθει ἀντί γι' αὐτόν Ἐκεῖνος στόν Ἄδην! Ὁ Σωκράτης, ξεπερνώντας τόν πολυθεϊσμό τῶν μεγάλων ἐλλήνων στοχαστῶν πού εἶχαν προπηγεθεῖ, κάνει λόγο γιά ἕναν Θεό καί τόν ἀπεσταλμένο του. Ὁ Προμηθεάς ἀποτελεῖ ἀπὸ τὴν Ἀναγέννηση καί μετὰ τό σύμβολο ἐκείνων πού ἐπικεῖρσαν τὴν ἐπανάσταση κατὰ τοῦ Θεοῦ (ὑλιστῶν)! Θεωροῦν τόν τιτάνα ὡς τό θῦμα τῆς ἀδικίας καί ἀλαζονείας τῶν πάσης φύσεως δυναστῶν ἐπουρανίων καί ἐπιγείων, ἐπειδὴ ὑπῆρξε ὁ μόνος πού ἀγάπησε τόν ἄνθρωπο. Ἡ διανόηση τοῦ λεγομένου διαφωτισμοῦ στάθηκε ἀνήμερη νά κατανοήσει τόν Προμηθεά δεσμώτη ὡς τόν ἄνθρωπο τόν δέσμο τῆς ἀμαρτίας, γιά τὴν ἐλευθερία τοῦ ὁποῖου ὁ Θεός

ἀπέστειλε τόν Χριστό Ἰησοῦ (Σωτήρα Χριστό).

Ὁ Χριστός ἦλθε, ὅμως οἱ ἄνθρωποι δέν τόν ἀναγνώρισαν ὡς Σωτήρα τους. Δέν ἦταν δυνατόν νά τόν ἀναγνωρίσουν, ἐπειδή ἐπέλεξε προκλητικό τρόπο ἐνανθρώπησης. Γεννήθηκε σέ στάβλο συντροφιά μέ ἄλογα ζῶα μέσα στή βρόμα. Ὁ ἄνθρωπος τῆς πτώσεως, τότε καί σήμερα, θέλει τόν ἡγεμόνα ἀλαζόνα, ἰσχυρό, ἄτεγκτο. Τόν θέλει νά ζῆ στή χλιδή, νά ἀρπάζει ἀπό τόν λαό γιά νά σπαταλᾷ, νά τιμωρεῖ σκληρά τόν κάθε ἀμφισβητία τῆς ἰσχύος του. Ἀκόμη καί ἐκεῖνοι πού ἔχουν στρατευθεῖ στήν πολεμική κατά τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων, πολιτικῶν καί θρησκευτικῶν, τό ἴδιο φρονοῦν καί τό δείχνουν ὅταν καταλάβουν ἐξουσία, τήν ὅποια ἐξουσία, καθώς «ἀρχή ἄνδρα δεικνυσι». Ἀλλά γιατί νά μεμρόμαστε διαρκῶς αὐτούς, ἀφοῦ δέν κατανοήσαμε ἀκόμη τόν λόγο τοῦ λυτρωτῆ μας ἐμεῖς οἱ χριστιανοί!

Κάθε χρόνο προσδοκοῦμε καλύτερες ἡμέρες μέ τήν ἀνάκαμψη τῶν πραγμάτων μέσω πολιτικῶν ἐνεργειῶν. Τό «μὴ πεποιθατε ἐπ' ἄρχοντας ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία» (Ψα 145,3) δέν μᾶς ἀγγίζει. Ἐμεῖς εἴμαστε δέσμοι τῆς ἐγκοσμιότητας καί ἄς μουρμουρίζουμε κάπου κάπου «ἡμῶν γάρ τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» (Φι 3,20). Καλός ὁ Θεός, ἀλλά καί κάποιο μέσο ἐπὶ τῆς γῆς δέν βλάπτει. Καλό τό «μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς» (Μθ 6,19), ἀλλά δέν εἶναι κακό νά σωρεύουμε καταθέσεις καί νά ἀποκτοῦμε ἀκίνητα, ἀκόμη κι ὅταν ὁ πλοσίον μας, αὐτός ὁ ἄγνωστος πλέον, δυστυχεῖ!

Ἐμεῖς, ὁ κόσμος τῆς ἀφθονίας, προσδοκοῦμε καί φέτος Χριστογέννα ἀπό κεκτημένη ταχύτητα. Ἄλλωστε μᾶς ἔμειναν ἀπό πέρυσι τά φανταχτερά στολίδια καί κάποια χρήματα ἀκόμη, πού συμβάλλουν στό νά αἰσθανθοῦμε τό «πνεῦμα» τῶν Χριστουγέννων. Οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοί καί ὀλοένα αὐξανόμενοι δυσκολεύονται νά ἐννοήσουν αὐτό

τό «πνεῦμα». Λίγες ψυχές, ὀάσεις στήν ἐρημία τῶν ἀνέσεων καί τῆς ἀπόλυτης ἐνδεια, προσδοκοῦν τόν Χριστό καί ἐτοιμάζουν τήν καρδιά τους γιά φάτνη.

«Δέν ἐλπίζω τίποτα, δέν φοβοῦμαι τίποτα, εἶμαι λέφτερος», εἶναι χαραγμένο στόν τάφο τοῦ Νίκου Καζαντζάκη, ὅπως τό θέλησε ὁ ἴδιος. Ἡ φράση αὐτή μέ τό ποικίλων ἐρμηνειῶν περιεχόμενο ἀποτελεῖ πολύ ἀγαπημένο ἀπόφθεγμα τῶν αὐτοαποκαλούμενων ἐλεύθερων πνευμάτων καί σέ εὐρεία χρήση στή φαρέτρα τῶν πολεμίων τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐλπίδας τῆς συντριπτικῆς πλειονοψηφίας τῶν ἀνθρώπων ὅλων τῶν ἐποχῶν.

«Ὁ μὴ ἐλπίζων δέν προσδοκᾷ». Τί ὅμως δέν προσδοκᾷ; Δέν προσδοκᾷ κάτι σ' αὐτόν ἐδῶ τόν βίο; Ἀλλά τότε ἔχει παραιτηθεῖ ἀπό τόν βίο. Εἶναι ἕνας ἀπελπισμένος, κάποιος μέ παντελῆ ἀπώλεια τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς! Ἄν, ὅπως καί οἱ περισσότεροι ἐρμηνεύουν, δέν προσδοκᾷ κάτι μετά θάνατον, αὐτό δέν σημαίνει διά λογικῆς ἀπαγωγῆς ὅτι εἶναι καί ἐλεύθερος. Ἡ ἐλευθερία προβάλλεται ἀκόμη ὡς κατάκτηση ἐκ τῆς ἀποβολῆς τοῦ φόβου, ὅπως πολλοί ἐννοοῦν, τῆς τιμωρίας τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά ὁ φόβος εἶναι σύμφυτος μέ τόν ἄνθρωπο πού δέν προσδοκᾷ καί δέν ἐλπίζει. Τρέμει κυριολεκτικά ὁ... ἄφοβος, ἰδίως τόν θάνατο. Ὅσο γιά τήν ποιότητα τῆς ἐλευθερίας μετά τήν ἄρνηση τοῦ Θεοῦ, τό μαρτυρεῖ περίτρανα τό κατάντημα τῶν συγχρόνων δυτικῶν κοινωνιῶν, πού βιώνουν βαρύτατη παρακμή καί βρίσκονται στά πρόθυρα τῆς κατάρρευσης, ὑποχείρια πλείστων ὄσων αἰμοδιψῶν «θεοτήτων» ὑποκαταστάτων τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Κι ὅμως, καί οἱ λαοί αὐτοί προσδοκοῦν. Προσδοκοῦν τόν οἶκτο τῶν τραπεζιτῶν, τῶν ἀδηφάγων θηρίων. Τί προσδοκοῦν οἱ λαοί σήμερα; Τή δόση τους. Γι' αὐτό καί ὁ ζυγός τῆς δουλείας γίνεται ὀλοένα καί βαρύτερος.

Ἀπόστολος Ἰ. Παπαδημητρίου

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 7/12

«καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἕτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές» (Λκ 13, 11)

Μιά γυναίκα ἀξιοθρήνητη πού δέν περπατάει ὀρθια ἀλλά διπλωμένη στά δυό. Εἶναι συγκύπτουσα. Πῶς ὅμως κατήντησε στήν κατάσταση αὐτή; Τό ἐξηγεῖ ὁ Κύριός μας. Ἄνοιξε τό παράθυρο τῆς ψυχῆς της, ἄφησε ἀφύλακτο τόν ἑαυτό της καί ὁ σατανᾶς τήν ἔδεσε (βλ. στ. 16). Ὅταν ὁ σατανᾶς δέσει τόν ἄνθρωπο καί τόν κάνει ὄργανό του, τόν παραμορφώνει. Ἡ εἰκόνα τῆς συγκύπτουσας γυναίκας πού ὁ σατανᾶς τήν ἔδεσε γιά δεκαοκτώ ὀλόκληρα χρόνια εἶναι πολύ χαρακτηριστική γιά τήν κατάσταση τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία ἔπεσε καί ὑποδουλώθηκε στόν σατανᾶ. Χάνει τήν ἀνθρωπιά του ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἀπομακρύνεται ἀπό τόν Θεό καί ὑποτάσσεται στόν σατανᾶ, ὁ ὁποῖος μᾶς σκλαβώνει, μᾶς δένει καί μᾶς ἀποκτηνώνει.

Ἀδελφοί μου, ἡ κοινωνία μας παρόλο τόν πολιτισμό της καί τήν πρόοδό της ἔχει ἀνάγκη ἀπό μὀρφωση, ἀπό μεταμὀρφωση καί ἀναμὀρφωση. Ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἐμβολιασμό. Δέν μπορεῖ νά χαρίσει τή θεραπεία, τή μὀρφωση καί τήν πνευματική μεταμὀρφωση στόν ἄνθρωπο ὁ πολιτισμός μας οὔτε τά πανεπιστήμια καί οἱ σχολές μας. Μόνον ἕνας ἔχει αὐτή τή δύναμη, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τό εὐαγγέλιό του, ὁ λόγος του πού μᾶς καλλιεργεῖ καί τό μυστήριο πού μᾶς τελειοποιεῖ, ὁ λόγος του πού μᾶς προετοιμάζει καί τό μυστήριο πού μᾶς ἀγιάζει.

Κυριακή 14/12

«ἄνθρωπος τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς» (Λκ 14, 16)

Ἡ παραβολή εἶναι μὲν πάρα πολύ ἀπλή, ἀλλά εἶναι πολύ δυνατό τό μήνυμά της καί πολύ μεγάλη ἡ ἀποκάλυψή της. Συμπόσιο εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός θέλει νά ζήσουμε μιά ζωή μέ ἀγάπη, εἰρήνη, ἀδελφοσύνη, συγχωρητικότητα. Ὅλα αὐτά τά καλά πού τά λαχταράει καί τά θέλει ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στή γῆ. Ὁ Θεός μᾶς καλεῖ σ' αὐτήν τήν ἀνώτερη ζωή: Ὅσοι διψᾶτε γιά ἀγάπη, πεινᾶτε γιά δικαιοσύνη, ἐπιθυμεῖτε εἰρήνη, λαχταρᾶτε ἀδελφοσύνη, ἐλάτε! Ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Ἐλάτε στό τραπέζι, σᾶς περιμένω!

Πλησιάζουν τά Χριστούγεννα. Τί γιορτές θά κάνουμε; Δέν εἶναι εἰδωλολατρική, γαστρονομική γιορτή τά Χριστούγεννα. Εἶναι κατεξοχὴν πνευματική γιορτή πού μᾶς καλεῖ νά ζήσουμε τή γέν-

νηση τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν καρδιά μας. Καί ἄν τή ζήσουμε, τότε ἀπό στάβλος Βρόμικος θά γίνει ὁμορφὴ ἐκκλησιά. Καί αὐτό ἐπιτυχάνεται, ἄν λάβουμε μέρος στό τραπέζι ὅπου μᾶς καλεῖ ὁ Χριστός.

Κυριακή 21/12

«καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (ΜΘ 1,21)

«Ἰησοῦς» στά ἐβραϊκά θά πεῖ «ὁ Γιαχβέ σώζει». Καί ἄλλοι στήν ἀρχαιότητα ἔφεραν τό ὄνομα αὐτό: Ἰησοῦς ὁ υἱός τοῦ Ναυῆ, Ἰησοῦς ὁ πρῶτος ἀρχιερεὺς μετὰ τή βαβυλώνια αἰχμαλωσία. Ἀλλά σ' αὐτούς τό ὄνομα «Ἰησοῦς» σημαίνει «ὁ Γιαχβέ σώζει». Στόν Ἰησοῦ, τόν υἱό τῆς Μαρίας, ὁ ἄγγελος ἐρμηνεύει τό ὄνομα μέ μιὰ διαφορὰ: «αὐτός θά σώσει τόν κόσμον ἀπό τὴν ἁμαρτία». Ἐδῶ ἔχουμε μιὰ μεγάλη ἀποκάλυψη. Ποιά; Ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Γιαχβέ, πού ἤλθε νά σώσει τόν κόσμον. Ποῦ εἶναι οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ καί οἱ ἄλλοι αἰρετικοί; Νά τό ἀκούσουν αὐτό ἀπό τό στόμα τοῦ ἴδιου τοῦ ἀγγέλου: Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Γιαχβέ, δηλαδή ὁ Θεός, πού σώζει τόν κόσμον ἀπό τὴν ἁμαρτία.

Κυριακή 28/12

«μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό» (ΜΘ 2,13)

Κανένα ἄλλο πρόσωπο στήν ἀνθρώπινη ἱστορία δέν πολεμήθηκε τόσο σκληρά, μέ τόση λύσσα καί μανία, ὅσο τό γλυκύτατο πρόσωπο τοῦ ἀναμάρτητου Ἰησοῦ μας. Καί κανένα ἄλλο πρόσωπο στήν ἀνθρώπινη ἱστορία δέν ἀγαπήθηκε μέ τόση ἀγάπη, μέ τόση ἀφοσίωση καί λατρεία, ὅσο τό πρόσωπο τοῦ θεανθρώπου Κυρίου μας. Τόν ἀγάπησαν τά εὐγενέστερα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος, τόν λάτρευσαν καί τόν λατρεύουν οἱ ἐκλεκτότερες ὑπάρξεις, ἀφοσιώθηκαν σ' αὐτόν οἱ μεγαλύτερες προσωπικότητες καί ἔδωσαν ὄχι μόνο τὴ σκέψη τους καί τὴν καρδιά τους ἀλλὰ καί τὴ ζωὴ τους.

Στό σημερινό εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα βλέπουμε αὐτὴ τὴν κρίση. Οἱ σοφοί τῆς γῆς, οἱ μάγοι, εἶναι οἱ πρόδρομοι χιλιάδων, μυριάδων, ἑκατομμυρίων ὑπάρξεων, μικρῶν καί μεγάλων, πού θά ἀγαπήσουν καί θά λατρεύσουν τόν Ἰησοῦ Χριστό καί θά τόν ἀναγνωρίσουν ὡς τόν βασιλιά τους, τόν ἀρχιερέα, τόν διδάσκαλό τους. Ἀλλὰ ὑπάρχει καί ἡ ἄλλη παράταξη πού ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τίς πρῶτες μέρες τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν Ἡρώδη. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ὁ Ἡρώδης τροχίζει τό μαχαίρι του καί ζητεῖ νά ἐξοντώσει τόν νεογέννητο βασιλιά, πού ἔρχεται νά τοῦ πάρει τὴν ἐξουσία. Δέν σκέφθηκε ὅτι εἶναι στά τέλη τῆς ζωῆς του καί ὅτι ὥσπου τό βρέφος νά γίνει βασιλιάς θά περάσουν τόσα χρόνια καί ὁ ἴδιος δέν θά ὑπάρχει. Νά ἡ τρέλα στήν ὁποία ὁδηγεῖ τόν ἀνθρώπο τό πάθος, ὁ φθόνος, ἡ κακία.

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπὸ λειτουργικὰ κηρύγματα)

4η ΔΙΔΑΧΗ: Ἡ ἔμπρακτη πίστη

Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Ἰακώβου

Βάση καὶ θεμέλιο τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἀποτελεῖ ἡ πίστη. Κι ὅπως ὅλα τὰ μεγάλα καὶ σπουδαῖα διατρέχουν τὸν κίνδυνο τῆς φαλκίδευσης, ἔτσι καὶ ἡ πίστη κινδυνεύει νὰ ἐκφυλισθεῖ, νὰ χάσει τὴν αὐθεντικότητα τῆς, νὰ γίνῃ ψεύτικη. Τὸ ψέμα εἶναι, βέβαια, ἀποκρουστικὸ σέ κάθε περίπτωσι, ὅταν ὅμως ἀφορᾷ στὴν πίστη γίνεται καταλυτικὰ ἐπικίνδυνο, ἀφοῦ ἀπειλεῖ τὴν ἴδια τὴν πνευματικὴ ὑπόστασι καὶ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι, λοιπόν, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον νὰ γνωρίζουμε τί εἶναι ἐκεῖνο πού διακρίνει τὴν ἀληθινὴ ἀπὸ τὴν ψεύτικη πίστη. Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ διάκρισι παρουσιάζει ὁ ἅγιος ἀδελφός Θεὸς Ἰάκωβος στὴν τέταρτη διδαχὴ τῆς Ἐπιστολῆς του.

Δῶρο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πίστη. Ἐκεῖνος τὴ φυτεύει στὸν ἄνθρωπο πού ἀποδέχεται αὐτὸ τὸ δῶρο, πού ἀνοίγει τὴν καρδιά του καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ πάρει τὸν σπόρο τῆς πίστεως. Στὴ συνέχεια χρειάζεται νὰ συνεργαστεῖ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ριζώσῃ μέσα του ἡ πίστη καὶ νὰ καρποφορήσῃ. Ἡ καρποφορία ἀποδεικνύει τὴ γνησιότητα τῆς πίστεως καὶ τὴ διακρίνει ἀπὸ τὴν ἄκαρπη ψευδοπίστι. Καρποὶ τῆς πίστεως εἶναι: ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ θυσία τῶν προσφιλῶν καὶ ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, πού φθάνει μέχρι τὸ νὰ διακινδυνεύει ὁ πιστὸς καὶ τὴ ζωὴ του. Αὐτὰ τὰ τρία τὰ παρουσιάζει ὁ Ἰάκωβος μὲ τρία ἀντίστοιχα παραδείγματα.

Τὸ πρῶτο παράδειγμα μεταφέρει ὁ Ἀδελφός Θεὸς ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ. Ἔρχεται, λέει, καὶ μᾶς ζητᾷ βοήθεια ἓνας ἀδελφός πού βρίσκεται σέ μεγάλη ἀνάγκη. Ἐμεῖς, πού θεωροῦμε ὅτι εἴμαστε πιστοί, ὀφείλουμε νὰ ἀνταποκριθοῦμε πρόθυμα καὶ νὰ βοηθήσουμε, ὅσο μπορούμε. Ὅταν ἓνας χριστιανὸς δὲν δείχνει ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπο ἢ -ἀκόμη χειρότερα- περιορίζεται σέ καλά λόγια καὶ εὐχές, χωρὶς νὰ προσφέρει καμία βοήθεια, γίνεται ἐχθρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ, διότι ἐξωθεῖ τὸν φτωχὸ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἀντίθετα, ἐνισχύεται στὴν πίστη του ὁ φτωχός, ὅταν ὁ χριστιανὸς τὸν βοηθᾷ σὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀληθινὴ πίστη ἐκδηλώνεται μὲ τὴν δισδιάστατη ἀγάπη: πρὸς τὸν Θεό καὶ πρὸς τὸν συνάνθρωπο.

καί ἡ ἄκαρπη ψευδοπίστη (Ἰα 2,14-26)

Ἡ πίστη τοῦ ἁγίου καί ἐκλεκτοῦ Ἀβραάμ φαίνεται ἀπό τήν ὑπακοή του στόν Θεό. Καί τό ἀποκορύφωμα τῆς ὑπακοῆς εἶναι ὅτι ἔφθασε στό σημεῖο νά θυσιάσει καί τό μονάκριβο παιδί του, χωρίς -ἀκόμη καί τότε- νά χάσει τήν πίστη του ὅτι θά ἀποκτήσει ἀπογόνους, ὅπως τοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Θεός. Εἶχε ἀκλόνητη ἐμπιστοσύνη στά λόγια τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πόρνη Ραάβ πού ζοῦσε στήν Ἰεριχώ, ἐπειδή πίστεψε στόν ἀληθινό Θεό, τόν Θεό τοῦ Ἰσραήλ, μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς της βοήθησε τούς Ἰσραηλίτες κατασκόπους. Ἐγκατέλειψε τά πάντα καί ἄλλαξε ζωή, γιά νά ἐνταχθεῖ στόν λαό τοῦ Ἰσραήλ, στόν λαό τοῦ Θεοῦ. Ἔβαλε τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ πάνω καί ἀπό τήν ἴδια τή ζωή της. Αὐτό ἦταν ἓνα ἐξαιρετικό ἔργο πίστεως.

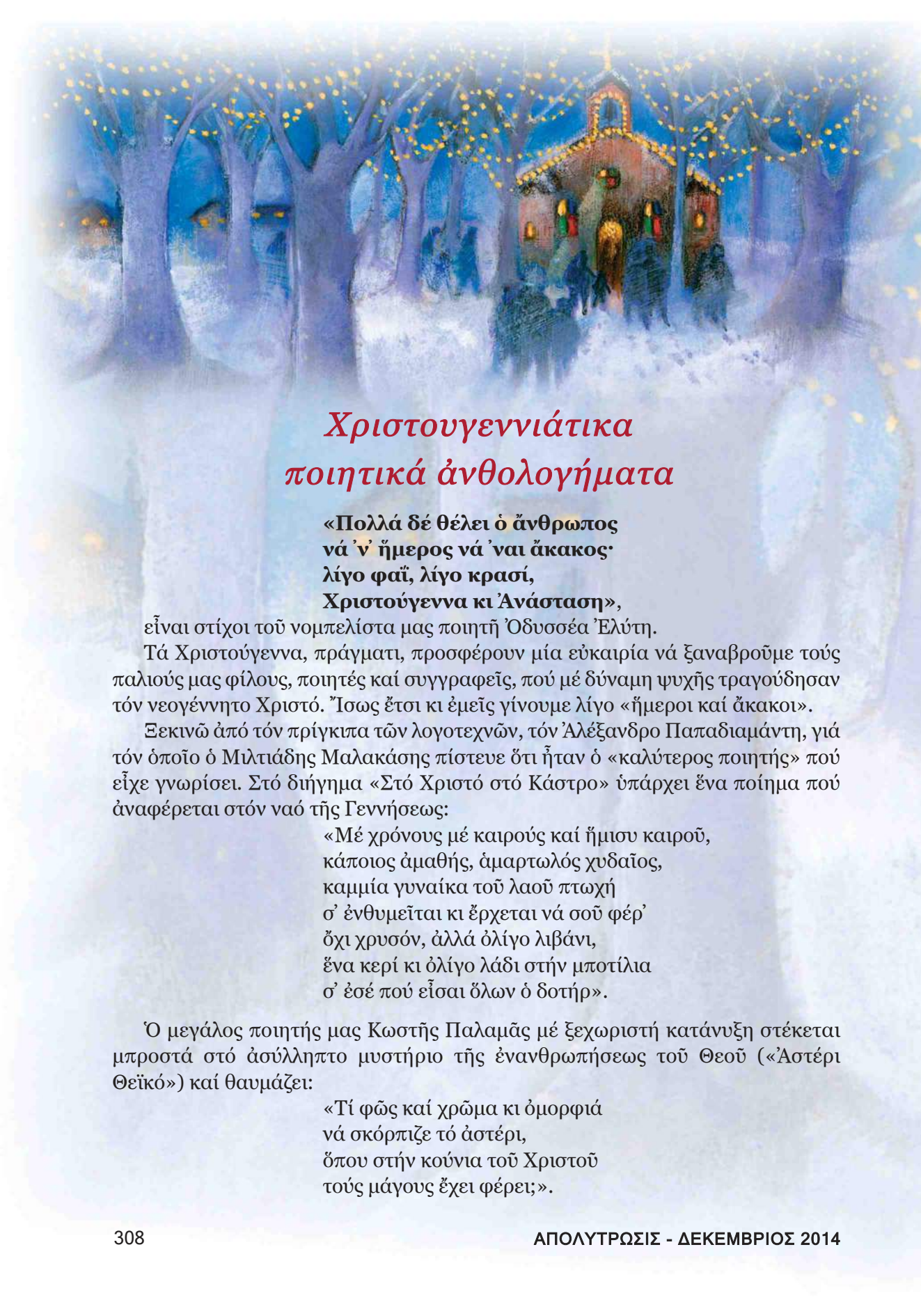
Πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι τά ἔργα τῆς πίστεως, δηλαδή ἡ ἀγάπη καί ἡ ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, δέν ταυτίζονται μέ τά ἔργα τοῦ Νόμου, δηλαδή τίς διάφορες θρησκευτικές τελετουργίες πού ὄριζε ὁ μωσαϊκός νόμος, ὅπως περιτομή, σχολαστική τήρηση τοῦ Σαββάτου, καθαρμοί καί ἀγνισμοί κτλ. Τά ἔργα τοῦ Νόμου εἶχαν κάποια προφητική καί παιδαγωγική σημασία στήν Παλαιά Διαθήκη. Μετά τή λυτρωτική θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι πλέον ἀχρηστα (βλ. Ρω 3,20). Τώρα ἰσχύουν τά ἔργα τῆς πίστεως, γιά τά ὁποῖα συχνά κάνει λόγο καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος (βλ. Ρω 2,6· Α΄ Θε 1,3), συμφωνώντας ἀπόλυτα μέ τόν ἀδελφόθεο Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος ἐπίσης προβάλλει τά ἔργα τῆς πίστεως καί ὄχι τοῦ Νόμου.

Ἡ πίστη, λοιπόν, δέν εἶναι μόνο

ὑπόθεση θεωρητική, δέν περιορίζεται στό ὀρθό δόγμα, ἀλλά ἐκφράζεται καί πρακτικά, μέ τό ἀνάλογο ἦθος. Ἡ ὀρθοδοξία συνδέεται ἄμεσα μέ τήν ὀρθοπραξία. Διότι, ὅπως γιά νά σταθεῖ ὀρθος καί νά περπατήσῃ ὁ ἄνθρωπος, πρέπει νά ἔχει γερά καί τά δύο του πόδια, ἔτσι γιά νά σωθεῖ πρέπει νά ἔχει σωστή πίστη ἀλλά καί ζωή σύμφωνη μέ τήν πίστη του. Ὅταν ἡ ὀρθή πίστη δέν συνδυάζεται μέ τήν ὀρθή ζωή, τότε ὁ λεγόμενος πιστός εἶναι ὑποκριτής, ἡ πίστη του εἶναι νεκρή, ἀνύπαρκτη. Ὅταν πάλι ἡ ὀρθή ζωή δέν πηγάζει ἀπό τήν ἀληθινή πίστη, ὁ φαινομενικά καλός ἄνθρωπος εἶναι πλανημένος, αἰρετικός. Τά ἔργα του ὄχι μόνο δέν τόν ὠφελοῦν ἀλλά καί τόν ἐξαπατοῦν, διότι ἐμποδίζουν τή σωτηρία του. Ὅπως π.χ. ἓνας πλαστικός καρπός μπορεῖ ἐξωτερικά νά φαίνεται ὀλόιδιος μέ τόν πραγματικό, ἀλλά οὔτε τρώγεται οὔτε ἔχει σπόρο μέσα του, διότι εἶναι ψεύτικος, ἔτσι εἶναι ψεύτικα καί ἀνούσια τά καλά ἔργα πού δέν προέρχονται ἀπό τήν ὀρθή πίστη.

Ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἔχουμε τήν πίστη καύχημά μας. Καί εἴμαστε πράγματι ἰδιαίτερα εὐλογημένοι ἀπό τόν Θεό, ἐφόσον κρατοῦμε ἀπαραχάρακτη τήν πίστη τῶν πατέρων μας. Ἀλλά αὐτή ἡ ὀρθόδοξη πίστη μᾶς ἐπιφορτίζει μέ τεράστια εὐθύνη, νά φέρουμε καρπούς ἀντάξιους τῆς ἀληθινῆς καί ζωντανῆς πίστεως μας. Διότι, σημειώνει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ὅπως τό σῶμα εἶναι νεκρό χωρίς ψυχή, ἔτσι καί ἡ πίστη χωρίς τά καλά ἔργα εἶναι νεκρή, ψεύτικη.

Ὁβλίας

Χριστουγεννιάτικα ποιητικά άνθολογήματα

**«Πολλά δέ θέλει ὁ ἄνθρωπος
νά 'ν' ἡμερος νά 'ναι ἄκακος·
λίγο φαῖ, λίγο κρασί,
Χριστούγεννα κι Ἀνάσταση»,**

εἶναι στίχοι τοῦ νομπελίστα μας ποιητῆ Ὀδυσσέα Ἐλύτη.

Τά Χριστούγεννα, πράγματι, προσφέρουν μία εὐκαιρία νά ξαναβροῦμε τούς παλιούς μας φίλους, ποιητές καί συγγραφεῖς, πού μέ δύναμη ψυχῆς τραγούδησαν τόν νεογέννητο Χριστό. Ἴσως ἔτσι κι ἐμεῖς γίνουμε λίγο «ἡμεροί καί ἄκακοί».

Ξεκινῶ ἀπό τόν πρίγκιπα τῶν λογοτεχνῶν, τόν Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη, γιά τόν ὁποῖο ὁ Μιλτιάδης Μαλακάσης πίστευε ὅτι ἦταν ὁ «καλύτερος ποιητής» πού εἶχε γνωρίσει. Στό διήγημα «Στό Χριστό στό Κάστρο» ὑπάρχει ἓνα ποίημα πού ἀναφέρεται στόν ναό τῆς Γεννήσεως:

«Μέ χρόνους μέ καιρούς καί ἡμῖς καιροῦ,
κάποιος ἀμαθῆς, ἀμαρτωλός χυδαῖος,
καμμία γυναίκα τοῦ λαοῦ πτωχή
σ' ἐνθυμεῖται κι ἔρχεται νά σοῦ φέρ'
ὄχι χρυσόν, ἀλλά ὀλίγο λιβάνι,
ἓνα κερὶ κι ὀλίγο λάδι στήν μποτίλια
σ' ἐσέ πού εἶσαι ὄλων ὁ δοτήρ».

Ὁ μέγας ποιητής μας Κωστής Παλαμᾶς μέ ξεχωριστή κατάνυξη στέκεται μπροστά στό ἀσύλληπτο μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ («Ἀστέρι Θεϊκό») καί θαυμάζει:

«Τί φῶς καί χρῶμα κι ὁμορφία
νά σκόρπιζε τό ἀστέρι,
ὅπου στήν κούνια τοῦ Χριστοῦ
τούς μάγους ἔχει φέρει;».

Τήν τρυφερότητά του απέναντι στον νεογέννητο Χριστό έκφράζει μέ τό ποιήμά του:

«Νά 'μουν τοῦ σταύλου ἔν' ἄχυρο, ἕνα φτωχό κομμάτι,
τήν ὥρα π' ἄνοιξ' ὁ Χριστός στόν ἥλιο του τό μάτι!».

Τό ποιήμά του «Ἕνας Θεός» ἀποκαλύπτει τήν «καλή ἀλλοίωση» πού συμβαίνει στά μύχια τῆς ὑπάρξεως, ὅταν γεννιέται μέσα της ὁ Χριστός:

«Ἦ, μέσα μου γεννιέται ἕνας Θεός
καί τό κορμί μου γίνεται ναός,
δέν εἶναι ὡς πρῶτα φάτνη ταπεινή,
μέσα μου λάμπουν ξάστεροι οὐρανοί».

Γενικά, στά χριστουγεννιάτικα ποιήματα μπορούμε νά ποῦμε ὅτι συνηθισμένο μοτίβο ἀποτελεῖ τό πυκνό χιόνι, τό ἀναμμένο τζάκι, τό λαμπρό ἀστέρι, οἱ μάγοι, οἱ ἄγγελοι, ἡ ἐκκλησία πού καλεῖ τούς πιστούς νά γιορτάσουν τά Χριστούγεννα τῆς Ρωμοσύνης.

Γνωστό καί γεμάτο νοσταλγία εἶναι τοῦ Στέλιου Σπεράντζα τό «Χιόνια στό καμπαναριό», ὅπως καί τό «Στή γωνιά μας κόκκινο/ τ' ἀναμμένο τζάκι...».

Ὁ Τέλλος Ἄγρας (φιλολογικό ψευδώνυμο τοῦ ποιητῆ Εὐαγγέλου Ἰωάννου) μᾶς μεταφέρει κι αὐτός στό λευκό τοπίο:

«Ὅξω πέφτει ἀδιάκοπο καί πυκνό τό χιόνι,
... ..
στόν ἀγέρα ἀντιλαοῦν τοῦ σημάντρου οἱ τόνοι,
κάτασπρη, γιορτάσιμη λάμπει ἡ ἐκκλησιά».

Ὁ Γ. Δροσίνης ἀναφέρεται μέ ἔξαρση στή «Χριστουγεννιάτικη νύχτα»:

«Τήν ἅγια νύχτα τή Χριστουγεννιάτικη - ποιός δέν τό ξέρει; -
τῶν Μάγων κάθε χρόνο τά μεσάνυχτα λάμπει τ' ἀστέρι.
Κι ὅποιος τό βρεῖ μέσ σ' ἄλλα ἀστέρια ἀνάμεσα καί δέν τό χάσει
σέ μιά ἄλλη Βηθλεέμ ἀκολουθώντας το μπορεῖ νά φτάσει».

Ὁ Σ. Σκίπης ἀποκαλύπτοντας τή μυστική του σχέση μέ τό θεῖο Βρέφος γίνεται ἕνα ἀκόμη μεγαλόπνοο ἀντηχεῖο καί ἐξομολογεῖται:

«Τό Ἄστέρι αὐτό, πού ὀδήγησε τούς μάγους νά Σέ βροῦνε,
κάθε πιστός μέ τῆς ψυχῆς τά μάτια τό θωρεῖ,
τό Ἄστέρι αὐτό στή φάτνη Σου κι ἐμένα μ' ὀδηγεῖ».

Ὁ ποιητής τοῦ βουνοῦ καί τῆς στάνης Κ. Κρυστάλλης δίνει παραστατικά τήν περιρρέουσα ἑορταστική ἀτμόσφαιρα:

«Ξημέρωσαν Χριστούγεννα. Οἱ ἐκκλησιές σημαίνουν,
κουνιοῦνται τά καμπαναριά κι οἱ φωνές πού βγαίνουν
ἀπ' τό βαθύ καί διάπλατο κάθε καμπάνας στόμα,
μοιάζουν χερουβικούς ψαλμούς, σάν ἀπ' τό οὐράνιο δῶμα.
Χιλιάδες τά Χριστούγεννα τά τραγουδοῦν ἄγγελοι,
καί κάθε ἀχτίδα ἀπό ψηλά, πού κάθε ἀστέρι στέλλει,
μοιάζει ἀγγελική ματιά».

Μέ ἔκφραση ἀπέριττη ἀλλά ἐξαιρετικά πολυδύναμη ὁ Στέφανος Μπολέ-
της ζητεῖ ἀπό τόν Κύριο:

«Χριστούγεννα! Στόν οὐρανό λάμπει τ' ἀστέρι,
ἀπ' ὅλα τ' ἀστέρια πιό λαμπρό,

... ..

Θεέ μου, οἱ ψυχές, ἄς γίνουν φάτνες ταπεινές,
φῶς ὁ Χριστός κι ἀγάπη νά μᾶς φέρει.

Ἄς λάμπουν ἥλιοι μέσα στούς χειμῶνες,
νά διώξουνε τά νέφη τοῦ βοριᾶ.

Κι ἄς ἔρθει Ἀπρίλης μέσα στά χιόνια τά βαριά,
κῆποι ν' ἀνθίσουν κεῖ πού πέρασαν κυκλῶνες».

Ὁ Γεράσιμος Μαρκοῤᾤ παραλληλίζει τήν πίστη μέ τό ὀδηγητικό ἀστέρι
καί εὐχεται:

«Στά σκοτάδια τοῦ κόσμου μία μέρα
πάλι ἐκείνη σάν ἄστρο ἄς φανεῖ (ἡ πίστη)
πού τούς Μάγους ὀδήγησε πέρα
νά λατρέψουν τό οὐράνιο παιδί».

Θά πρέπει ἐπίσης νά μνημονεύσουμε τά μεστά θεολογικοῦ βάθους ποιή-
ματα τοῦ Γ. Βερίτη γραμμένα μέ δύναμη καί βίωμα καί στά ὁποῖα διακρίνεται
ἔντονα ἡ ἐπίδραση τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ὑμνολογίας. Μνημονεύουμε ἀπό
τά πολλά τό «Τ' ἄστρο στήν Ἀνατολή», στό ὁποῖο μέ θριαμβικό τόνο παρου-
σιάζει τήν κατάρρευση τῆς εἰδωλολατρίας, γιά νά καταλήξει ἀποφθεγματικά:
«Τώρα πεθαίνουν οἱ πολλοί.

Γεννιέται ὁ Ἕνας».

Στό ἔμπνοο ὀρατόριό του «Ἡ γέννηση τοῦ Λυτρωτῆ» μέ θάλπος καί
ἄφατη γλυκύτητα παρακινεῖ:

«Χαρά στίς ψυχές
πού στέλλουν στό Βρέφος λατρείας εὐχές».

Μέ τό ποίημά του «Δεῦτε ἴδωμεν, πιστοί» ὑποστασιάζει τήν «προσδοκία
τῶν Ἐθνῶν», τόν ἐρχομό τοῦ μεγάλου Ἀναμενόμενου ὄλων τῶν αἰῶνων καί
τῶν γενεῶν, ἀγγίζοντας ὡς τά κατάβαθα τήν ὑπαρξή μας.

Πράγματι, ἡ ὑμνητική στάση τοῦ ποιητῆ μᾶς συνεπαίρνει καί ὀδηγεῖ καί
τά δικά μας βήματα στή φάτνη, γιά νά γιορτάζουμε «Αἰῶνια μέσα μας Χρι-
στούγεννα». Κι ἐμεῖς μαζί του δεητικά ἀναφωνοῦμε:

«Τ' ἅγια σου σπάργανα φιλοῦμε
μπροστά σου ἐδῶ γονατισμένοι,
καί ταπεινά παρακαλοῦμε·

... ..

Δέξου, Χριστέ, τήν προσευχή μας,
κι ἄς γίνει Φάτνη σου ἡ ψυχὴ μας».

Εὐδ. Αὐγουστίνου

Φθινοπωρινή... ανανέωση

«Τό Σάββατο 8/11 νά μή λείψει κανείς. Θά γράψετε διαγώνισμα στή Φυσική κατεύθυνσης» (φροντιστήριο).

«Σάββατο 8/11: Βροχές καί καταιγίδες κατά τόπους ισχυρές» (μετεωρολογικό δελτίο).

«Τό Σάββατο, παιδιά, θά πάμε έκδρομή στό όχυρό Ροϋπελ καί στήν κατασκήνωσή μας στήν Καστανούσα» (όμαδάρχης).

Γιά πέστε μου, τί θά κάνατε στή θέση μου; Ναί, γνωρίζω τί λέει ή λογική σέ έναν μαθητή Λυκείου... Άλλά μερικές φορές ή καρδιά παίρνει τίς σωστές αποφάσεις. Καί πιστέψτε με, καί αὐτήν τή φορά δικαιώθηκε.

Ήταν μία ἐξόρμηση-ανάσα μέσα στήν πίεση τῶν μαθημάτων καί τή μονότονη καθημερινότητα. Ένα παράθυρο σέ μία ἄλλη λογική αὐτή τῶν ἡρώων τῶν ὀχυρῶν πού δέν γνωρίζουν νά παραδίνονται.

Μία ανανέωση στίς κατασκηνωτικές μας αποφάσεις, πού εἶχαν ἀρχίσει νά κιτρινίζουν σάν τά φθινοπωρινά φύλλα τῶν πλατανίων τῆς κατασκήνωσης. Δέν σᾶς τό κρύβω, πώς τόν σάκο ἀπό τήν κατασκήνωση πού εἶχα στό δωμάτιό μου, τόν εἶχα συμμαζέψει τελικά. Ποῦ καιρός γιά καλοκαιρινές ἀναμνήσεις... Γιά νά «ἐξι-

λεωθῶ» πῆρα μαζί μου ἀπό τήν κατασκήνωση ἓνα κιτρινισμένο φύλλο, γιά νά μοῦ θυμίζει τήν ἀνάγκη γιά διαρκή ανανέωση.

Ἡ κατασκήνωση συνεχίζει νά μᾶς ἐμπνέει καί νά ἀποτελεῖ ποθητό προορισμό καί μέσ στή σχολική χρονιά. Γι' αὐτό ἄλλωστε τήν ἐπόμενη μέρα πῆγαν ἐκδρομή καί οἱ ὀμάδες τοῦ Γυμνασίου. Γιά νά ποῦμε βέβαια τήν ἀλήθεια, ὅσο καί νά τήν ἀγαποῦμε ἔχει ἀκόμα ἐλλείψεις πού μᾶς δυσκολεύουν. Εὐχόμαστε ὅμως σύντομα νά ξεπεραστοῦν καί νά πραγματοποιήσουμε τό χειμερινό διήμερο πού μᾶς ὑποσχέθηκε ὁ ὀμαδάρχης μας!

Λυχνίτης

Γιά ὄσους ἐπιθυμοῦν νά βοηθήσουν Πληροφορίες τηλ. 2310 270630

Ἀρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074-010184-792

Ο.Χ.Α. ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γιά τοὺς συνδρομητές

τοῦ ἐξωτερικοῦ,

IBAN: GR50 0171 0740 0060

7401 0184 792

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ὕβρις

Μέ ἀφορμή τόν ἑορτασμό τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς Λαμίας ἀπό τούς Γερμανούς (18 Ὀκτωβρίου 1944) σέ ἀνακοίνωσή της ἡ Νομαρχιακή Ἐπιτροπή πολιτικῆς παράταξης τῆς Φθιώτιδας δήλωσε μέ ἔκδηλο ἀντίθεο φανατισμό: «Ο καθιερωμένος διπλός εορτασμός της 18ης Οκτωβρίου - εθνικός και θρησκευτικός- με ἔμφαση στο θρησκευτικό περιεχόμενο της επετείου υποβαθμίζει την συμβολή των μαχητῶν του ΕΛΑΣ στην ἀπελευθέρωση της Λαμίας και συσκοτίζει την ιστορική ἀλήθεια ἀποδίδοντας την ἀπελευθέρωση της Λαμίας σε "θεία" επέμβαση»!

Ἄν αὐτό δέν εἶναι ὕβρις, τί ἄλλο εἶναι; Ξεχάσαμε φαίνεται ὅτι αὐτή ἡ ἀλαζονεία πού διεκδικεῖ γιά τόν ἄνθρωπο ὅ,τι ἀνήκει στόν Θεό αἰματοκύλησε τόσο φρικτά καί ἄδικα μέχρι καί σήμερα ὄχι μόνο τήν Ἑλλάδα ἀλλά καί τόσες περιοχές στόν πλανήτη μας...

Στόν βωμό τοῦ μαμωνᾶ

Τελικά τό θέμα τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς ἀποτελεῖ ἕνα κριτήριο πού δοκιμάζει τή σχέση μας μέ τόν Θεό καί τήν ἀκρίβεια τῆς πίστεως μας. Ἡ πίεση πού ἀσκεῖται γιά τήν κατάργησή της ἀπό τούς ὑψηλά ἱσταμένους ἔχει ἕνα καί μοναδικό ἐπιχείρημα πού «πιάνει» πολύ, δεδομένης τῆς δύσκολης οικονομικῆς κατάστασης τῆς χώρας: Ἄνοιχτά μαγαζιά τήν Κυριακή σημαίνει κέρδος, θέσεις ἐργασίας, ἀνάπτυξη, δήλωσε ὁ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου ἐπιχειρήσεων καί βιομηχανιῶν κ. Φέσσας. Κι ὁμως ὁ ἅγιος πού θυσιάσε τή ζωή του ἀκριβῶς γιατί θέλησε νά ἐπαναφέρει ἐπί Τουρκοκρατίας τόν σεβασμό στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἀργία τῆς Κυριακῆς, ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, δίδασκε: «Καταραμένο τό κέρδος πού βγαίνει τήν Κυριακή». Ὅσο γιά τίς ἀναγκαστικές ἐργασίες πού δέν μπορούσαν νά πάρουν ἀναβολή (π.χ. τό ἄρμεγμα τῶν

ζώων) ἔδινε τή λύση τῆς ἐλεημοσύνης: «Ὅ,τι βγάζετε τήν Κυριακή νά τό δίδετε στό ὄρφανό καί στόν φτωχό».

«Ἄς μή σκιαμαχοῦμε στό χθές καί ἄς τολμήσουμε τό αὐτονόητο...», κατέληξε ὁ κ. Φέσσας. Μόνο πού αὐτό τό «χθές» πάλεψε γιά νά βροῦμε τήν ἐλευθερία μας. Γυρνώντας τήν πλάτη μας στίς ἀξίες του, τό αὐτονόητο δυστυχῶς θά εἶναι νά ἀντικρύσουμε μπροστά μας μιά σκλαβιά πού τελικά μόνοι μας ἐπιλέγουμε.

Τεχνική ἀβλεψία;

Ἄστραπιαῖα ἀνέβηκε καί κατέβηκε στό διαδίκτυο τό διαφημιστικό βίντεο τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ μέ θέμα «Θεοί, μῦθοι, ἥρωες». Πρόκειται γιά τό βίντεο τό ὁποῖο παρουσίασε τόν Νοέμβριο ἡ Ἑλλάδα σέ Ἑκθεση τουρισμοῦ στήν Ἀγγλία. Ὁ λόγος πού ἀποσύρθηκε εἶναι ὁ ἀρνητικός σχολιασμός τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδας «The Guardian» γιά ἕνα στιγμιαῖο πλάνο ὅπου προβάλλεται ἡ ἀφή τῆς ὀλυμπιακῆς φλόγας στούς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ 1936, τούς λεγόμενους ναζιστικούς.

Ἄν καί τό 1936 ἔγινε πρώτη φορά ἡ ἀναβίωση τῆς «ἀφῆς» καθώς καί ἡ καθιέρωση τῆς λαμπαδηδρομίας -τά ὁποῖα συνεχίζονται μέχρι τίς μέρες μας χωρίς κανέναν ἐνδοιασμό- καί παρά τό ὅτι τό συγκεκριμένο πλάνο ἦταν στιγμιαῖο, ἡ εὐαισθησία τῶν ἀρμοδίων μέ τό πρῶτο ἀρνητικό σχόλιο ἀπέσυρε τό βίντεο καί ὀνόμασε τή σκηνή «τεχνική ἀβλεψία». Θά προτιμούσαμε νά ἐπιδεικνυόταν κάποια εὐαισθησία καί γιά τά σχόλια πού ἀκούστηκαν σχετικά μέ τήν ἐκκωφαντική ἀπουσία ἀπό τό βίντεο τῆς Μακεδονίας, τῶν ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων τῆς περιοχῆς καί ἐξαιρέτως τῆς μορφῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἄλλωστε ὁ τίτλος δικαιολογοῦσε τήν παρουσία ἐλλήνων ἡρώων, ἐκ τῶν ὁποίων μόνο ὁ μυθικός Ἡρακλῆς ἐμφανίζεται. Πρόκειται κι ἔδῳ γιά ... «τεχνική ἀβλεψία»;

«Ἀνάγκη καί οἱ θεοί πείθονται»

Στήν Τουρκία, στά μειονοτικά σχολεῖα ὅπου φοιτοῦν χριστιανοί μαθητές θά ἐνταχθεῖ μάθημα Ἱεροσκευτικῶν γιά τόν χριστιανισμό, ἀνακοίνωσε ὁ τοῦρκος ὑπουργός Παιδείας. Τόν Σεπτέμβριο τ.ἔ. τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων μέ ἀφορμή σχετική καταγγελία ἀποφάνθηκε ὅτι τό τουρκικό ἐκπαιδευτικό σύστημα «δέν εἶναι ἀκόμα κατάλληλα ὀργανωμένο ὥστε νά διασφαλίζει τόν σεβασμό στίς πεπειθηθεῖς τῶν γονέων καί ἔτσι παραβιάζει τό δικαίωμα στήν ἐκπαίδευση». Ἐπέδρασε ἄραγε ἡ ἀπόφαση τοῦ ΕΔΑΔ στήν πολιτική τοῦ Ὑπουργείου; Μακάρι νά ἐφαρμοστεῖ στήν πράξη ἡ ὑπόσχεση τοῦ ὑπουργοῦ. Θά εἶναι μία πράξη ἱστορικῆς σημασίας. Βέβαια, αἰωρεῖται ἕνα εὐλογο ἐρώτημα: Ποιός θά διδάσκει αὐτό τό μάθημα τῶν Ἱεροσκευτικῶν μέ χριστιανικό προσανατολισμό;

Ἱσλάμ καί Εὐρώπη

Ριζοσπαστικός νέος νόμος στήν Ἑλβετία τοποθετεῖ τό Ἱσλάμ στόν χῶρο τῆς παρανομίας ἀπαγορεύοντας σέ μουσουλμανικά ἱδρύματα τή δημόσια δράση, ἐνώ καί ἡ Αὐστρία συζητᾷ τήν ἀπαγόρευση διά νόμου τῆς λειτουργίας τριακοσίων τζαμιῶν πού βρίσκονται στό ἔδαφός της.

Ἐντονο παρατηρεῖται καί σέ ἄλλες χῶρες τῆς Εὐρώπης τό ἀντιισλαμιστικό ρεῦμα μετά ἀπό τήν προβολή ἀνατριχιαστικῶν σκηνῶν ἀπό τά ἐγκλήματα τῶν τζιχαντιστῶν. Ἐκτός αὐτοῦ, βαθεῖα ἀνησυχία δημιούργησε καί ἡ προπαγάνδα πού ἀσκοῦν αὐτά τά ἱδρύματα γιά τή στρατολόγηση πολιτῶν νεαρῆς ἡλικίας, πού κατά ἑκατοντάδες βρέθηκαν τελικά στά πεδία τῶν μαχῶν στή Συρία. Ἡ ἀνησυχία γιά τόν ρόλο τοῦ τζαμιοῦ πού θά χτίσουμε, μέ χρηματοδότηση τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους στήν Ἀθήνα, δέν εἶναι καθόλου ὀδικοιολόγητη· τό ἴδιο καί γιά τό Τμήμα Ἱσλαμικῶν Σπουδῶν στή Θεσσαλονίκη...

ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ

Ἐπίσκοπος Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης
(† 12.12.1994)

Φέτος συμπληρώνονται εἴκοσι χρόνια ἀπό τήν ἐκδημία τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχη πού συνέδεσε τήν ἐπισκοπική διακονία του μέ τή διεκδίκηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας στήν Ἀλβανία τοῦ Χότζα, τήν ἐποχή πού ὀποιαδήποτε ὑπόνοια θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ἦταν ἀρκετή γιά τήν ἐπιβολή πρωτοχριστιανικῶν μαρτυριῶν. Ἐκεῖνος κατόρθωσε νά ταραξοῖ τά λιμνάζοντα νερά τῆς ἐθνικῆς ἀλλά καί τῆς πνευματικῆς ἀδιαφορίας, νά ἀναδείξει τό θέμα καί νά ἐπιδιώξει τή λύση του μέ κάθε θεμιτό τρόπο.

Πολλοί τόν κατηγοροῦσαν γι' αὐτό. Ἐκεῖνος ὁμως στάθηκε στό πνευματικό του χρέος, ἐνάντια στήν ἀλβανική προπαγάνδα τοῦ Χότζα, παρότι ἔβρισκε καί σέ ἑλληνικό ἔδαφος καλοθελητές νά τόν κατηγοροῦν γιά πρόκληση τάχα πολιτικῆς ἀστάθειας, μή μπορώντας νά τοῦ συγχωρέσουν τήν ἀφύπνιση πού ἡ ἀσίγαστη φλόγα του προκάλεσε στόν λαό καί ιδιαίτερα στή νεολαία.

Ἴσως καί σήμερα κάποιοι νά στέκονται μπροστά στή μνήμη του μέ περίσκεψη, διερωτώμενοι ἄν αὐτοῦ τοῦ τύπου οἱ ἀγῶνες συνάδουν μέ τό ράσο πού φοροῦσε. Τό μόνο βέβαιο εἶναι ὅτι ὅσοι εἶναι καλοπροαίρετοι θά ἀλλάξουν γνώμη, ἄν ἔστω καί γιά μία στιγμή προσπαθήσουν νά δοῦν τό ζήτημα μέσα ἀπό τά δικά του μάτια. Γιατί ἡ μόνη ἀλήθεια εἶναι ὅτι δέν εἶχε ἄλλη ἐπιλογή. Ὁ μακαριστός Σεβαστιανός ὑπῆρξε ὁ μοναδικός ἱεράρχης πού κάθε πρωί ἀπ' τό παράθυρο τῆς Μητρόπολης ἀντίκρυζε τό βαθύ ἀποτύπωμα πού ἄφηνε στήν πλαγιά τοῦ βουνοῦ ἡ τριπλή σειρά ἀπό ἀκανθώδη ἠλεκτροφόρα συρματοπλέγματα, πού τόν χωρίζαν ἀπό τό ἄλλο μισό του ποίμνιο. Αὐτό τό παράθυρο σημάδεψε βαθιά τήν ψυχή του, ὑπενθυμίζοντάς του ἀδιάκοπα τό χρέος πρὸς τό ἀποίμαντο αὐτό ποίμνιο, πού ἡ Ἐκκλησία τοῦ εἶχε ἐμπιστευθεῖ γιά νά ποιμάνει.

Δρυϊνούπολεως, Πωγωνιανῆς καί Κο-
νίτης...

Ἄπό τίς τρεῖς περιοχές τῆς φήμης του ἡ Δρυϊνούπολη βρίσκεται ἐξολοκλήρου σέ ἄλβανικό ἔδαφος καί ἡ Πωγωνιανή κατά τό ἤμισυ. Τό ἄκουσμα τῆς φήμης αὐτῆς ὑπῆρξε γιά τόν ἴδιο, ἀπό τήν πρώτη ὡς τήν τελευταία μέρα τῆς διακονίας του, ἕνα ἀγκάθι στήν καρδιά. Δέν εἶναι τυχαῖο τό ὅτι τελείωνε κάθε ὁμιλία του μ' ἕνα «Χριστός Ἀνέστη», καθώς πάλευε προσδοκώντας τήν πνευματική Ἀνάσταση αὐτοῦ τοῦ ἀποίμαντου ποιμνίου. Οἱ «κραυγές», πού -σπάνια καί σποραδικά- ἔφθαναν ἀπό τήν ἀπέναντι πλευρά μέ τίς φρικιαστικές διηγήσεις τῶν φυγάδων, ἐπέτειναν τήν ὀδύνη του καί ἐνέτειναν τόν ἀγῶνα του γιά ν' ἀνοίξουν οἱ κλεισμένες ἐκκλησιές, νά πέσουν τά ἠλεκτροφόρα συρματοπλέγματα. Γιά τόν ἴδιο, ὁ ἀγῶνας αὐτός ἦταν μονόδρομος, ἦταν χρέος στόν ἐσταυρωμένο Κύριο. Ἄν σώπαινε, δέν θά ἦταν ποιμένας, πατέρας, εἰς τύπον καί εἰς τόπον Χριστοῦ.

Τήν πυρκαγιά πού ἄναψε μέσα του δέν μπόρεσε νά τή χωρέσει ἡ Κόνιτσα. Ἀκόμα κι ὀλόκληρος ὁ ἀπέραντος κόσμος, ὁ μέγας, στάθηκε μικρός γιά κεῖνον. Γύρισε ὅλη τήν Ἑλλάδα παρακαλώντας σάν πατέρας γιά τά παιδιά του. Ὑπουργούς, βουλευτές, πολιτευτές, φορεῖς, συλλόγους... Δέν δίστασε ν' ἀπευθυνθεῖ μέ στοιχεῖα στά εὐρωπαϊκά κέντρα ἀποφάσεων: Βρυξέλλες, Στρασβοῦργο, Λονδίνο. Ἔφτασε ὡς τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Κι ὅταν τελείωσε μέ τήν Εὐρώπη, δέν δίστασε νά βρεθεῖ στήν Ἀμερική, Νέα Ὑόρκη, Βοστώνη, Φιλαδέλφεια, Οὐάσινγκτον, ὅπου κατέθεσε μπροστά στήν Ἐπιτροπή Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κοινοβουλίου τή μαρτυρία του γιά τό δράμα τοῦ βορειοηπειρωτικοῦ

λαοῦ. Ὁ λόγος του πύρινος, πηγαῖος, πατρικός, στοιχειοθετημένος ἱστορικά, γεωγραφικά, διπλωματικά. Ὅσοι τόν ἄκουγαν δήλωναν ἐντυπωσιασμένοι. Ὅλοι ὁμῶς κατέληγαν στόν ἐπίλογο πού τοῦ ἔκαιγε τήν καρδιά: Κανένας ἔλληνας πολιτικός δέν τοῦς εἶχε μιλήσει γι' αὐτό... Καί κάποιους νά ψιθυρίζουν ἀνεπίσημα ὅτι ἄν ὑπῆρχαν λίγοι τέτοιοι ἀκόμη, θά εἶχαν λυθεῖ πολλά ἀπ' τά προβλήματα τῶν λαῶν.

Ὁ ἄνθρωπος Σεβαστιανός εἶχε ἕνα ὄνειρο καί μ' αὐτό συχνά τελείωνε τίς φλογερές του ὁμιλίες: μία Λειτουργία στό Ἀργυρόκαστρο. Μία Λειτουργία πού δέν ἔγινε ποτέ. Ἴσως γιὰτί κανένας Μωυσῆς δέν πάτησε τή δική του γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Τίς τελευταῖες μέρες του στό νοσοκομεῖο, οἱ νέοι πού τόσο ἐμπνεύστηκαν ἀπ' αὐτόν τόν ἐπισκέπτονταν συχνά. Ὁ πατέρας ἔφευγε κι ἠθελαν ν' ἀντλήσουν ὅσο γινόταν περισσότερο ἀπ' τά νάματα τῆς πύρινης καρδιάς. Σέ μία ἀπ' αὐτές τίς συναντήσεις τοῦ νοσοκομείου, κάποιος τόν ρώτησε μέ ἕνα πικρό παράπονο: «Γιατί, Σεβασμιώτατε; Γιατί ὁ Θεός δέν σᾶς ἔκανε αὐτή τή χάρη;». Κι ἐκεῖνος χωρίς καθόλου πίκρα καί χωρίς κανένα παράπονο ἀκούμπησε στά χέρια τους τήν ἱερή του παρακαταθήκη: «Παιδιά μου, ὁ Ρήγας Φερραῖος τραγούδησε τή λευτεριά χωρίς νά τή δεῖ. Κι ἀπό τοῦς ἠρωες τοῦ '21 πολλοί ἔδωσαν τό αἷμα τους χωρίς νά προλάβουν νά δοῦν ἐλεύθερη μέρα. Ὅταν πάω κοντά στόν Θεό, δέν θά μέ ρωτήσει ἄν λευτέρωσα τήν Βόρειο Ἠπειρο, ἀλλά ἄν ἔκανα ὅ,τι μπόρεσα γι' αὐτήν».

Κι ἴσως γιά ὅσους τόν ἔζησαν, αὐτό τό κύκνειο ἄσμα του νά ἦταν τό πιό συγκλονιστικό κήρυμά του.

Μαρτινιανή

Σχέση πατέρα και γιου

Ένας πατέρας γυρνώντας αργά στο σπίτι του από την εργασία, κουρασμένος και έκνευρισμένος, βρήκε τον γιό του να τον περιμένει στο πλατύσκαλο του σπιτιού και με δειλή φωνή και ίκετευτικό βλέμμα του είπε:

- Μπαμπά, πόσα παίρνεις την ώρα στη δουλειά σου;

Με μεγάλη έκπληξη ο πατέρας του έρριξε ένα θυμωμένο βλέμμα και του είπε αυστηρά:

- Αυτό δεν είναι δική σου δουλειά, μή μέ ενοχλείς τώρα, είμαι κουρασμένος.

- Μπαμπά, απλώς πές μου, σε παρακαλώ, πόσα παίρνεις σε μία ώρα; επέμενε τό αγόρι.

Ο πατέρας γιά να σταματήσει να ρωτάει ο γιός του απάντησε:

- Είκοσι ευρώ την ώρα, αν θέλεις να ξέρεις.

- Εντάξει, μπαμπά, θά μπορούσες να μου δανείσεις δέκα; ρώτησε τό αγόρι.

Έξαγριωμένος ο πατέρας φώναξε:

- Λοιπόν, αυτός ήταν ο λόγος πού ρωτούσες πόσα κερδίζω; Πήγαινε γιά ύπνο και μή μέ ενοχλήσεις ξανά! Άκούς;

Ήδη είχε νυχτώσει και ο πατέρας σκεφτόταν τή συμπεριφορά του απέναντι στον γιό του και ένιωθε αισθήματα ενοχής. Σκέφτηκε πώς ο γιός του ίσως ήθελε να αγοράσει κάποιο παιχνίδι. Προσπάθησε να απαλλαγεί από τά αισθήματα πού ένιωθε και πήγε στό δωμάτιο του γιου του.

- Κοιμάσαι, γιόκα μου; ψιθύρισε ο πατέρας.

- Όχι, μπαμπά. Γιατί; απάντησε μισοκοιμισμένο τό μικρό αγόρι.

- Έδω είναι τά χρήματα πού μου ζήτησες νωρίτερα, είπε ο πατέρας.

- Ευχαριστώ, μπαμπά! απάντησε χαρούμενος ο γιός και βάζοντας τό χέρι του κάτω από τό προσκέφαλό του έβγαλε κάποια χρήματα.

- Τώρα έχω αρκετά! Τώρα έχω είκοσι ευρώ! είπε τό μικρό αγόρι στον πατέρα του, ο όποιος τά είχε χαμένα, καθώς τό κοιτούσε. Ο μικρός γιός του συνέχισε:

- Μπαμπά, θά μπορούσες να μου πουλήσεις μία ώρα από τό χρόνο σου;

Οί έρευνες μās βεβαιώνουν ότι τά μικρά παιδιά πού έχουν γονείς οί όποιοι ασχολούνται μαζί τους είναι πιό έξωστρεφή, προσαρμόζονται εύκολα και νιώθουν ασφαλή σε σχέση μέ άλλα συνομήλικά τους πού οί πατεράδες τους δεν ασχολούνται μαζί τους ή απουσιάζουν από τήν οικογένεια. Καθώς τά παιδιά μεγαλώνουν, ή σχέση μέ τόν πατέρα τους εκφράζεται μέ πολλούς τρόπους. Οί κοινωνικές σχέσεις πού έμαθαν εκδηλώνονται ποικιλοτρόπως. Θά βοηθήσουν τά παιδιά πώς να κάνουν σωστές επιλογές και πώς να συμπεριφέρονται σε κάθε περίπτωση. Επίσης οί κοινωνικές δεξιότητες επηρεάζουν τή συμπεριφορά των παιδιών και των εφήβων, τίς ακαδημαϊκές τους επιδόσεις και τίς

οικογενειακές σχέσεις. Οί έρευνητές άκόμη έχουν παρατηρήσει λιγότερες άσυνείδητες συμπεριφορές.

Πολλοί από τούς σημερινούς γονεΐς είχαν πατεράδες πού ήταν άμέτοχοι στή δική τους παιδική ήλικία. Έτσι δέν έχουν πρότυπο γιά νά μιμηθοῦν καί ίσως τούς είναι λίγο δύσκολο νά «παΐξουν» ένα ρόλο πού δέν διδάχτηκαν. Ο γονιός-δάσκαλος καί τό πρότυπό τους δέν ήταν αυτό πού διδάχτηκαν καί τώρα καλοῦνται νά ένσαρκώσουν. Οί νέοι πατεράδες δέν μπορούν νά γνωρίζουν πώς νά πάρουν μέρος καί νά συμμετέχουν στή συναισθηματική ζωή τών παιδιών τους καί κυρίως τών μικρών άγοριών. Μπορούν νά θεωρήσουν μία τέτοια προσπάθεια ως επιχείρηση έκφοβισμού.

Η θεωρητική κατάρτιση σχετικά μέ τήν παιδική ανάπτυξη είναι σημαντική. Καθώς τά παιδιά μεγαλώνουν, τά άγόρια έξιδαδικεύουν τόν πατέρα τους καί θεωρούν ότι είναι τέλειος. Έσωτερικεύουν τή μορφή του καί ταυτίζονται μαζί του. Είναι μία φυσιολογική φάση τής πορείας πρós τήν ανάπτυξη τους. Ο μικρός γιός περπατάει όπως ο πατέρας του, χειρονομεί όπως εκείνος, μιλάει σάν εκείνον. Μπορεί νά παρουσιάζει καλές κοινωνικές δεξιότητες, νά δημιουργεί σωστές φιλίες, νά φέρεται ευγενικά πρós τή μητέρα του μιμούμενος τόν πατέρα του. Ο γιός θέλει νά ευχαριστήσει τόν μπαμπά του, νά έχει τήν έγκρισή του γιά ό,τι κάνει καθώς καί τήν άποδοχή του. Καί ύπόνοια άπόρριψής του άπό τόν πατέρα του είναι πολύ όδυνηρή, τόν άναστατώνει καί του προξενεί άγιάτρευτο ψυχικό τραῦμα πού κλονίζει τήν ψυχική του ίσορροπία καί έπιδρα άρνητικά στήν αυτοεκτίμησή του.

Έάν όμως σέ μία οικογένεια ο πατέρας θυμώνει, αντιδράει βίαια καί υίοθετεί άρνητικές μορφές συμπεριφοράς, είναι πολύ πιθανό καί ο μικρός γιός του νά υίοθετησει τίς ίδιες μορφές συμπεριφοράς καί νά τίς μιμηθεί. Η ευθύνη, λοιπόν, του πατέρα είναι πολύ μεγάλη καί θά πρέπει νά σκεφθεί πολύ σοβαρά γιά τή θέση καί τόν ρόλο πού κατέχει καί

καλεΐται νά διαδραματίσει μέσα στήν οικογένειά του.

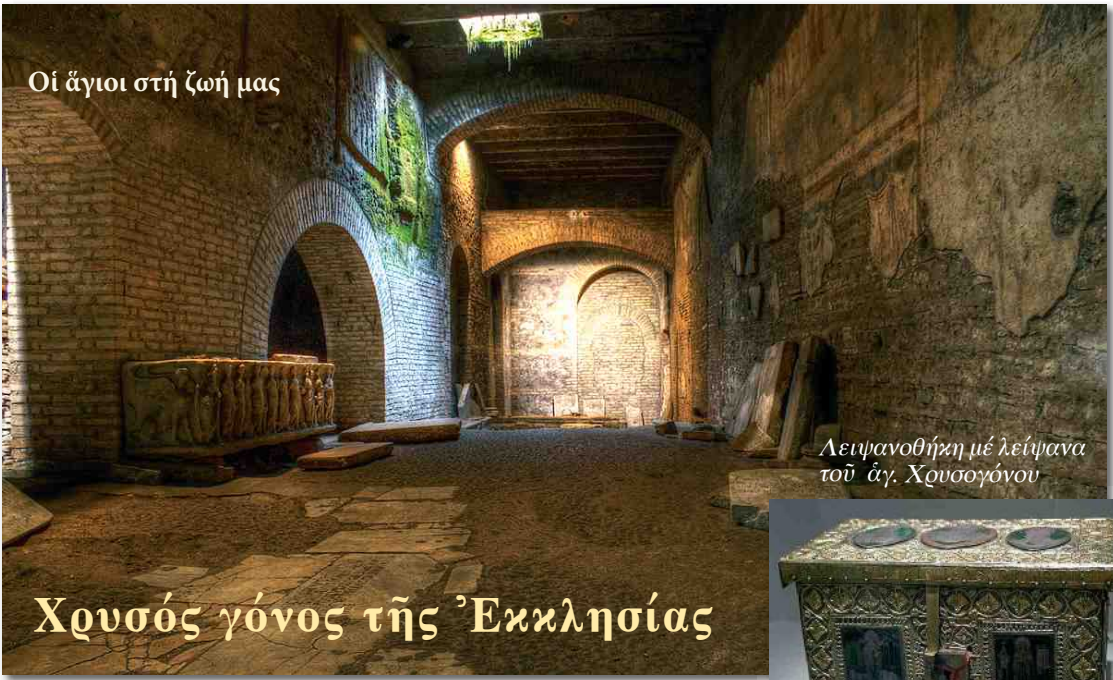
Τά θεμέλια γιά μία σωστή καί ώραία επικοινωνία μέ τόν γιό του, ο πατέρας αρχίζει νά τά χτίζει πολύ νωρίς, από τήν ώρα του τοκετού, όταν τρυφερά γιά πρώτη φορά τόν κρατάει στά χέρια του! Καί αυτή ή σχέση συνεχίζεται νά οικοδομείται σταθερά μέ στοργή, ύπομονή καί άγάπη άνευ όρων μέχρι τήν πολύ κρίσιμη ήλικία τών έξι χρόνων. Άργότερα, όταν ο γιός του φτάσει στό γυμνάσιο καί τό λύκειο καί ο συναισθηματικός του κόσμος θά είναι έτοιμος νά έκραγει, θά είναι ευκολότερο στόν πατέρα νά μπορέσει νά έχει πρόσβαση στόν κόσμο αυτό καί νά βοηθήσει τόν γιό του. Η διακριτική στάση του πατέρα ίσχυροποιεί αυτή τή σχέση γιά νά άντέξει στόν χρόνο, νά μήν παρουσιάσει πισωγυρίσματα αλλά νά βαθαίνει καί νά ώριμάζει.

Ο πατέρας λειτουργεί καί ως πρότυπο άνδρικής συμπεριφοράς γιά τόν γιό του. Άν όμως δίνει τήν εικόνα ενός άκαμπτου, βλοσυρού, θυμωμένου καί άνυπόμονου προτύπου, ο γιός θά είναι άπρόθυμος νά μοιραστεί τά συναισθήματα μαζί του. Οφείλουμε νά παραδεχτοῦμε ότι ή εικόνα αυτή του πατέρα φαίνεται τρομακτική γιά ένα άγόρι πού διανύει τό στάδιο τής ανάπτυξης καί επιπλέον του προκαλεί σύγχυση. Τά άγόρια έρχονται σέ έναν άξενο κόσμο καί πρέπει νά φροντίσουμε νά τά αγαπήσουμε άνευ όρων. Αυτό είναι τό μόνο πού πραγματικά χρειάζονται.

Τέλος, θά μπορούσε κανείς νά άραδιάσει ένα μακρόσυρτο κατάλογο συμβουλών γιά τόν νεαρό πατέρα ώστε ή σχέση του μέ τόν γιό του νά είναι σωστή. Θαρρῶ όμως ότι είναι υπεραρκετός ο λόγος του προφήτη Ίερεμία γιά νά καταδείξει τήν ευθύνη του κάθε πατέρα άπέναντι στόν γιό του καθώς καί τίς συνέπειες πού συνεπάγεται μία άστοχη συμπεριφορά του: «οί πατέρες έφαγον όμφακα, καί οί όδόντες τών τέκνων ήμωδίασαν» (Ιε 38,29). Οί πατεράδες έφαγαν τά άγουρα σαφύλια καί τά δόντια τών παιδιών μούδίασαν.

Αθανάσιος Γκάτζιος

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

Λειψανοθήκη μέ λείψανα τοῦ ἁγ. Χρυσόγονου

Χρυσός γόνος τῆς Ἐκκλησίας

Χρυσάφι ἀτόφιο τοῦτος ὁ δάσκαλος μέ τόν χρυσό λόγο καί τή χρυσή καρδιά. Γεννημένος στά τέλη τοῦ 3ου αἰ. στή Ρώμη, ὅπου δίδαξε ὁ φλογερός Ταρσεάς, γνώρισε καί ὁ Χρυσόγονος τήν ἅγια πίστη τοῦ Ἰησοῦ. Ὅλη ἡ ζωή του τότε νοηματοδοτήθηκε ἀπό τόν πόθο τῆς ἐξάπλωσης τῆς Βασιλείας Του στή γῆ. Ἔδωσε τήν καρδιά καί τά πόδια του στήν ὠραιότητα τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ψυχῶν. Προικισμένος μέ εὐφυΐα μελέτησε μέ ζῆλο τίς ἅγιες Γραφές καί ἔγινε δάσκαλος, γιά νά διδάσκει καί σέ ἄλλους τά μεγαλεῖα τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ.

Πλήθος ψυχές ξεδίπασαν ἀπό τῆς ἀλήθειας τή ζειδωρη πηγῇ πού ἔφερεν μπροστά τους ὁ θεοσεβής Χρυσόγονος καί κάτω ἀπό τήν καθοδήγηση τοῦ σοφοῦ παιδαγωγοῦ προέκοπταν ἐν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ Κυρίου. Γνώριζαν τόν ἀληθινό Θεό καί μέ πλήρη ἐπίγνωση τόν λάτρευαν, καταφρονώντας τά εἰδῶλα.

Ἄνάμεσα στούς πολλούς καί ἐπιμελεῖς μαθητές του ἦταν καί ἡ Ἀναστασία. Ὁ ἀξιοσέβαστος Χρυσόγονος τῆς δίδαξε τά χριστιανικά διδάγματα, τήν ὀρθοδοξία

καί τήν ὀρθοπραξία, τή θεωρία τῆς πίστεως ἀλλά καί τήν πράξη τῆς ἀγάπης. Τῆς ἔμαθε τόν τρόπο νά ἀνακουφίζει τόν ἀνθρώπινο πόνο χρησιμοποιώντας ἄνθη καί φυτά. Κι ὅταν οἱ ἀρρώστεις καί τά προβλήματα εἶχαν τήν αἰτία τους στή μαγεία, στά ξόρκια καί στίς μαγανεῖες, ἡ προσευχή καί ἡ ἐπίκληση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ τά διέλυε ὅλα μέ τρόπο θαυμαστό. Γι' αὐτό καί τά πλήθη τῶν εὐεργετημένων ἔδωσαν στήν εὐλογημένη μαθήτρια τοῦ Χρυσόγονου, τήν Ἀναστασία, τό προσωνύμιο «Φαρμακολύτρια».

Ἡ φήμη τοῦ Χρυσόγονου, τοῦ σοφοῦ δασκάλου, κίνησε τή μανία τῶν εἰδωλολατρῶν, πού τόν φυλάκισαν γιά νά μειώσουν τήν ἐπιρροή του στόν λαό. Ὁ περίφημος γιά τίς γνώσεις καί τήν πολυμαθεῖα του διδάσκαλος βρέθηκε σάν κακοῦργος μέσα στίς φυλακές τῆς Ρώμης. Σεμνός, ταπεινός, πρᾶος καί εὐγενικός στούς τρόπους, ἔφερε στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου τόν γλυκασμό καί τήν παραμυθία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χρυσόγονος, μέ τή φιλόανθρωπη καρδιά ἔσπευσε νά βάλει

τόν ὦμο του γιά νά λαφρύνει τόν σταυρό τῶν ἀδελφῶν. Ἐνέπνεε καί ἐνίσχυε, στήριξε καί ἐνθουσίαζε τούς χριστιανούς ὁμολογητές καί ἐνθάρρυνε τούς πολυβασανισμένους ἅγιους μάρτυρες, ὥστε νά μένουν δυνατοί καί σταθεροί στήν ἀληθινή πίστη τοῦ Ναζωραίου. Καί οἱ φυλακισμένοι περιστοίχιζαν τόν ζηλωτή δάσκαλο μέ θαυμασμό, σεβασμό καί εὐγνωμοσύνη. Στόν φρικτό χῶρο τῶν φυλακῶν ἐκτυλίσσονταν ἐξαισιες σκηνές χρωματισμένες μέ τή μυστική χαρά τῶν λυτρωμένων παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, πού δέν συνθλίβεται οὔτε στίς πιό δυσμενεῖς συνθηκες.

Ἐνῶ οἱ πιστοί βιώνουν τήν ἀληθινή ἐλευθερία καί προγεύονται τήν ἀληκτική εὐφροσύνη τῆς αἰωνιότητος, ὁ μανιασμένος διώκτης τῆς πίστεως, ὁ Διοκλητιανός, στή Νίκαια πληροφορεῖται τή δράση τοῦ Χρυσογόνου μέσα στίς φυλακές. Θορυβεῖται ὅταν μαθαίνει ὅτι πλῆθος χριστιανῶν, ἄν καί βασανίστηκε σκληρά, δέν ἀρνήθηκε τήν πίστη του, ἐπειδή εἶχε παρακινητή στό μαρτύριο τόν Χρυσόγονο.

Ἡ ἀντίδραση τοῦ αὐτοκράτορα εἶναι ἄμεση. Μέ διάταγμα ὁρίζει τή θανάτωση ὅλων τῶν ὁμολογητῶν χριστιανῶν καί τήν προσαγωγή τοῦ Χρυσογόνου σέ δίκη. Καύχημα σεμνό γιά τόν θεοφιλή δάσκαλο «νά φέρει τό ὄνομα τοῦ Κυρίου του ἐνώπιον ἐθνῶν καί βασιλέων». Στήν ἀπολογία του θά παραδώσει τό τελευταῖο του μάθημα μέ ἰλαρότητα καί παρρησία, μέ πραότητα καί σταθερότητα. Ἡ τελευταία παράγραφος θά γραφεῖ κοντά σέ μιὰ λίμνη. Ἐκεῖ θά τόν ὀδηγήσουν γιά νά λάβει τόν θάνατο διά ἀποκεφαλισμοῦ.

«Δίδωσι Χρυσόγονος αὐχένα ξίφει, ὁ πνεῦμα χρυσοῦς, χάλκεος δὲ τὸ σθένος».

Ἐνας ἅγιος ἀσκητής, ὁ Ζαΐλος, πού ζοῦσε ἐκεῖ κοντά, μετά ἀπό φανέρωση τοῦ μάρτυρα θά βρεῖ τό ἅγιο λείψανό του

γιά νά τό ἐνταφιάσει μέ εὐλάβεια καί συγκίνηση.

Πηγὴ εὐλογίας τό λείψανο τοῦ ἁγίου μάρτυρα Χρυσογόνου, τοῦ διδασκάλου τοῦ εὐαγγελίου, ἀλλὰ θαυμαστή καί ἡ ζωὴ του. Ἐπαθλο αἰώνιο τό στεφάνι τοῦ ἁγίου καί μάρτυρα ἀλλὰ καί ἡ εὐλογία νά τιμᾶται ἡ μνήμη του μαζί μέ τή μαθητορία του τήν ἁγία Ἀναστασία, στίς 22 Δεκεμβρίου. Ἄς μὴν παύσει νά πρεσβεύει στόν Κύριο νά ἀναδεικνύει καί σήμερα ἅγιους δασκάλους τῆς ἀλήθειας Του, πού θά ἐμπνέουν τήν ἀγιότητα καί θά ἐνισχύουν τό μαρτυρικό φρόνημα τῶν χριστιανῶν. Ἄς μὴν πάψει νά ἐμπνέει γόνους χρυσοῦς γιά τήν νεότητα, δασκάλους πού θά φέρουν σέ τοῦτο τόν τόπο καί πάλι τή «φαρμακολύτριά» Ἀνάσταση!

Ἰγνηλάτης

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Κατασκίηση εἰς μῆμην Στ. Σάκκου καί Π. Κουτλεμάνη

* Γ.Π. 20€ * Δ.Ε.Ε. 30€ * Μ.Α. 640€
* Μ.Ε. 200€ * Π.Α. 15€ * Π.Ε. 100€
* Τ.Χ. 235€.

Γιά τό Περιοδικό

* Α.Ι. 100€ * Αγοροδήμου Ἑλλη 10€
* Βαρβαλᾶ Βασιλική 10€ * Κακανεράκη Αἰκατερίνη 10€ * Λουφαρδάκη Μαρία 10€ * Π.Κ. 10€ * Παπαδόπουλος Κωνσταντῖνος 50 * Παπαδοπούλου Ρούλα, εἰς μῆμην γονέων, 20€ * Σαμαρτζίδης Χρῆστος 40€
* Σαρησάββα Ζωή 40€ * Τελμετίδου Κερασία 10€ * Τσακίρη Ζωγραφιά 10€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

* Ἐρελιάδης Αναστάσιος, εἰς μῆμην ἀδελφῆς Τριανταφυλλιᾶς, 150€.

Μία θεάρεστη επίσκεψη

Άκόμη μία επίσκεψη στις αγροτικές φυλακές Κασσάνδρας πραγματοποίησαν μέλη του τμήματος φιλανθρωπίας της Αδελφότητός μας, τό Σάββατο 1 Νοεμβρίου. Ο π. Μιχαήλ Κόνιας τέλεσε τή θεία Λειτουργία στό παρεκκλήσι του Καταστήματος και μίλησε στους τροφίμους, οι οποίοι συμμετείχαν μέ προσοχή και, μέ φανερή εὐλάβεια, ἔλαβαν τά ἀχραντα μυστήρια. Μετά τή θεία Λειτουργία μοιράστηκαν σέ ὅλους σπιτικά ἐδέσματα και εἶδη ἔνδυσης, ἐνῶ παραδόθηκαν και 1.125 κιλά τρόφιμα για τό συσσίτιο. Τίς δύσκολες αυτές μέρες ἔχουν ἐπιβληθεῖ περικοπές και στά βασικά εἶδη

ἐπιβίωσης τῶν κρατουμένων, γι' αὐτό ἡ διεύθυνση του Σωφρονιστικοῦ Καταστήματος μέ εὐγνωμοσύνη μᾶς εὐχαρίστησε.

«Πάρτε κι ἀπό μένα!»

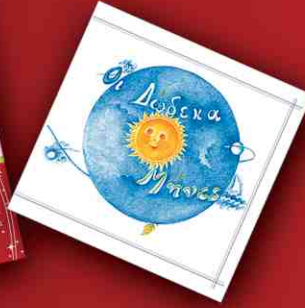
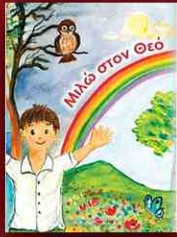
Τήν Τρίτη 4 Νοεμβρίου τό ἀπόγευμα στό Δημητρούλειο Πνευματικό Κέντρο ἔγινε ἡ καθιερωμένη Αἰμοδοσία. Πολλοί ἀδελφοί προθυμοποιήθηκαν νά δώσουν μέ ἕναν ἀνώδυνο και ἀπλό τρόπο ὅ,τι πιό πολύτιμο για τόν ἄνθρωπο: λίγο μόνο αἷμα. Συγκινητική ἦταν ἡ προθυμία ιδιαίτερα ὀρισμένων νέων, οι οποίοι σέ προηγούμενες εὐκαιρίες εἶχαν ἀποκλεισθεῖ ἀπό τήν αἰμοδοσία, διότι δέν πληροῦσαν τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις. Ἦρθαν και αὐτή τή φορά μέ ἔκδηλη τήν ἐπιθυμία νά γίνουν αἰμοδότες. Στήν αἴθουσα ἀναμονῆς κάποιος ἔλεγε στόν φίλο του: «Ἀφοῦ αὐτή τή φορά πῆραν ἀπό σένα, ἴσως μέ δεχτοῦν κι ἐμένα...». Κι ἄλλος στή γιαντρό: «Μή μέ ἀποκλείσετε αὐτή τή φορά. Ἐλαβα τά μέτρα μου, δέν ἦρθα κατευθείαν ἀπό τή σχολή. Εἶμαι ξεκούραστος, ἔτρωγα καλά ὅλη τήν ἑβδομάδα. Θά πάρετε κι ἀπό μένα ὅπως δῆποτε»!!!

Προσφορά ἀγάπης πολύτιμη ἄς εἶμαστε πάντοτε πρόθυμοι!

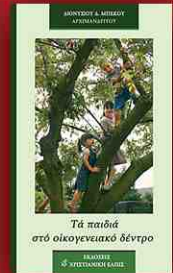
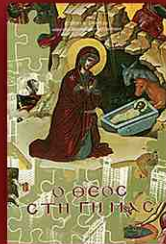

ΔΩΡΟ προτάσεις

για τὰ παιδιά

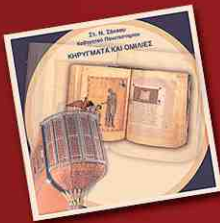

καί για σᾶς

Χριστουγεννιάτικες όμιλίες σε CD

Χριστούγεννα (άπό τήν προφητεία στό γεγονός)
Οί τρεῖς γεννήσεις
Ὁ μέγας ἐπισκέπτης
Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Διήγημα

Η «πόστα» τῆς ἀγάπης

Βρέθηκα στοῦ πατρικό μου σπίτι ὕστερα ἀπό πολύ καιρό. Χρόνια πολλά. Πόσα ἄραγε; Δοκίμασα νά τά μετρήσω μά δέν πρόλαβα νά ὀλοκληρώσω τόν λογαριασμό. Τό χέρι μου, πού σκάλιζε τό μπαούλο, σταμάτησε πάνω σ' ἓνα μάτσο κάρτες. Ἐκεῖ προσηλώθηκε ὁ νοῦς, ἐκεῖ σταμάτησε καί ὁ χρόνος ἤ μάλλον γύρισε πίσω, τόσο πίσω, σάν νά μὴν πέρασε λεπτό ἀπό τότε.

- Πήγαινε, κόρη μου, νά δεῖς ἂν ἦρθε ἡ «πόστα», ἄκουσα τή μάνα μου νά μοῦ λέει καί εἶδα τό πρόσωπό της γεμάτο ἐλπίδα καί προσμονή.

Ἡ «πόστα»! Πόση ἀξία ἔπαιρνε γιά μᾶς, γιά τό σπιτικό μας!

Σάν πλησίαζαν τά Χριστούγεννα, ἦταν ἡ συχνότερη λέξη στοῦ στόμα μας καί ἡ συνεχῆς λαχτάρα τῆς καρδιάς μας. Ἡ «πόστα» ἦταν ἐκείνη πού θά μᾶς ἔφερνε τά δύο συστημένα γράμματα πού περιμέναμε. Ἕνα ἀπό τήν Ἀμερική καί ἓνα ἀπό τήν Ἀγγλία. Τό ἓνα ἀπό τή Ρίτα μέ μιά κάρτα χριστουγεννιάτικη καί δολάρια καί τό ἄλλο ἀπό τή Μαίρη, πού μαζί μέ τίς εὐχές της μᾶς ἔστελνε καί ἀγγλικές λίρες. Καί ἦταν σ' ἀλήθεια τόσο συνεπεῖς καί οἱ δύο στοῦ καθῆκον τους πού δέν θυμᾶμαι νά ὑπῆρξαν Χριστούγεννα δίχως τήν πολύτιμη βοήθειά τους.

Ἐκείνη τή χρονιά ἡ «πόστα» δέν ἔλεγε νά φέρει τά ποθούμενα γράμματα. Τή μάνα μου ἐκτός ἀπό τήν ἀγωνία πῶς θά ντυθοῦμε καί πῶς θά ἀγοράσουμε κρέας γιά τά Χριστούγεννα, τήν ἔτρωγε καί ἡ ἔγνοια μὴν ἔπαθαν τίποτε οἱ δύο εὐεργετιδές μας. Ἐταξε καί ξαναέταξε στόν γείτονά μας Ἀι-

Γιώργη καί μ' ἔστελνε καί μέ ξανάστελνε νά δῶ ἂν ἦρθε ἡ «πόστα».

Προπαραμονή Χριστουγέννων καί ἡ μάνα μου δέν ἔπαψε νά ἐλπίζει.

- Ἄντε, κόρη μου, πήγαινε νά δεῖς μήπως ὁ Ἀι-Γιώργης τά ἔφερε σήμερα.

Τήν εὐθύνη τοῦ ταχυδρομείου τήν εἶχε ὁ καφετζῆς τοῦ χωριοῦ καί μόλις ἔφτανε ὁ σάκος μέ τά γράμματα τόν ἄνοιγε καί διάβαζε δυνατά τά ὀνόματα τῶν παραληπτῶν.

Μοῦ κόπηκαν τά πόδια σάν ἄκουσα καί τό τελευταῖο ὄνομα. Τίποτα! Καί πάλι τίποτα! Πῶς θά γυρνοῦσα στοῦ σπιτί γιά νά τό πῶ στή μάνα μου; Πῶς θά ἀντίκρυζα τά δακρυσμένα της μάτια;

Βγήκα ἀπό τό καφενεῖο ὠχρή σάν κερί.

- Ἐ, ψίτ, μικρή!

Γύρισα καί κοίταξα τόν ἄγνωστο πού μοῦ μιλοῦσε.

Ἐέχασα μέ μιᾶς τό πρόβλημά μου καί γεμάτη περιέργεια στάθηκα νά δῶ τί μέ ἤθελε. Ἡ ξενικὴ προφορά του τράβηξε ἀκόμα περισσότερο τήν προσοχή μου.

- Ἐέρεις νά μέ πᾶς σ' αὐτό ἐντῶ τό σπιτί;

Στά χέρια του κρατοῦσε ἓνα μεγάλο δέμα καί πάνω στοῦ δέμα ἦταν γραμμένο τό ὄνομα τῆς ... μάνας μου.

- Τό σπιτί μου εἶναι, ἀπάντησα χαρούμενα καί τό μάτι μου ἔπιασε τό ὄνομα τοῦ ἀποστολέα. Ἦταν τόσο γνωστό: ἡ Ρίτα ἀπό τήν Ἀμερική.

Ἔτρεχα μπροστά του γιά νά τόν ὀδηγῶ στοῦ σπιτί μας. Τά πόδια μου εἶχαν φτερά! Κάθε πού ἔνωθα πῶς θά μ' ἔχανε στά δρομάκια τοῦ χωριοῦ μου, σταματοῦσα καί πε-

ρίμενα. Πόσο άργά μου φαινόταν ότι περπατούσε! Κάποτε έπιτέλους φτάσαμε.

- Είμαι ο άντελφός τής Ρίτας και ήρθα γκιά τά Κρίσμας. Μένω στό ντιπλανό χωριό και ή Ρίτα μου έντωσε αυτό γκιά σās.

Ή μάνα μου δέν πίστευε στά μάτια της. Ό μικρός άδελφός μου ήρθε και κούρνιασε δίπλα μου. «Τρώγαμε» και οι δυό μας τό δέμα μέ τά μάτια μας. Και ή φαντασία μας έκανε φτερά. Όσο ή μάνα μας φίλευε τόν ξένο μέ τό μοναδικό σέ νοστιμιά νεραντζάκι της, έμεις ψιθυρίζαμε ό ένας στόν άλλο κάνοντας χίλιες δυό ύποθέσεις.

- Λές νά έχει και παχνίδια; τόλμησε νά μέ ρωτήσει ό άδελφός μου.

- Άποκλείεται, άπαντούσα εγώ μέ σιγουριά. Ρουχα θά έχει.

Χαμογέλασε ό άμερικάνος και σάν νά κατάλαβε τήν άνυπομονησία μας σηκώθηκε νά φύγει. Άφου μās ευήχηθηκε «καλά Χριστούγεννα», άφησε στό χέρι μου και στό χέρι του άδερφου μου άπό 10 δολάρια.

Δέν ξέρω πώς μου ήρθε και του είπα: «Πρίν γυρίσετε πίσω στην Άμερική, μπορεíte, σās παρακαλώ, νά ξαναέρθετε στό χωριό μας; Θέλω νά στείλω ένα γράμμα στην κ. Ρίτα».

Μέ χάιδεψε εκείνος και έφυγε.

Τό δέμα ήταν όνομα και πράγμα άμερικάνικο. Ρουχα γιά όλους και ή κάρτα πού περιμέναμε. Και είχε μέσα ή κάρτα και τά δολάρια, όσα περιμέναμε. Και είχε και ένα μικρό κουτί μέ τό όνομά μου. «Τό πρώτο σου ρολόι θέλω νά είναι άπό μένα», έγραφε μέσα στό κουτί και τό άπλό μικρό Timex στόλισε τό παιδικό μου χέρι. Ήμουν τό πιο

φτωχό παιδί του χωριού, μά τό μοναδικό μέ ρολόι στό χέρι!

Δέν είχαμε προλάβει νά δοκιμάσουμε όλοι τά καινούργια μας ρουχα και ή μάνα μου μās μάζεψε γύρω της.

- Πάμε όλοι στόν Αι-Γιώργη νά τόν ευχαριστήσουμε, μās είπε και τράβηξε μπροστά. Έκει μέσα στό ζωκκλήσι μου ήρθε ή ιδέα.

- Αι-Γιώργη μου, του είπα, άξιώσέ με ό,τι έκανε αυτή ή γυναίκα σέ μās, νά μπορώ και εγώ μιά μέρα νά τό κάνω σ' άλλα παιδιά.

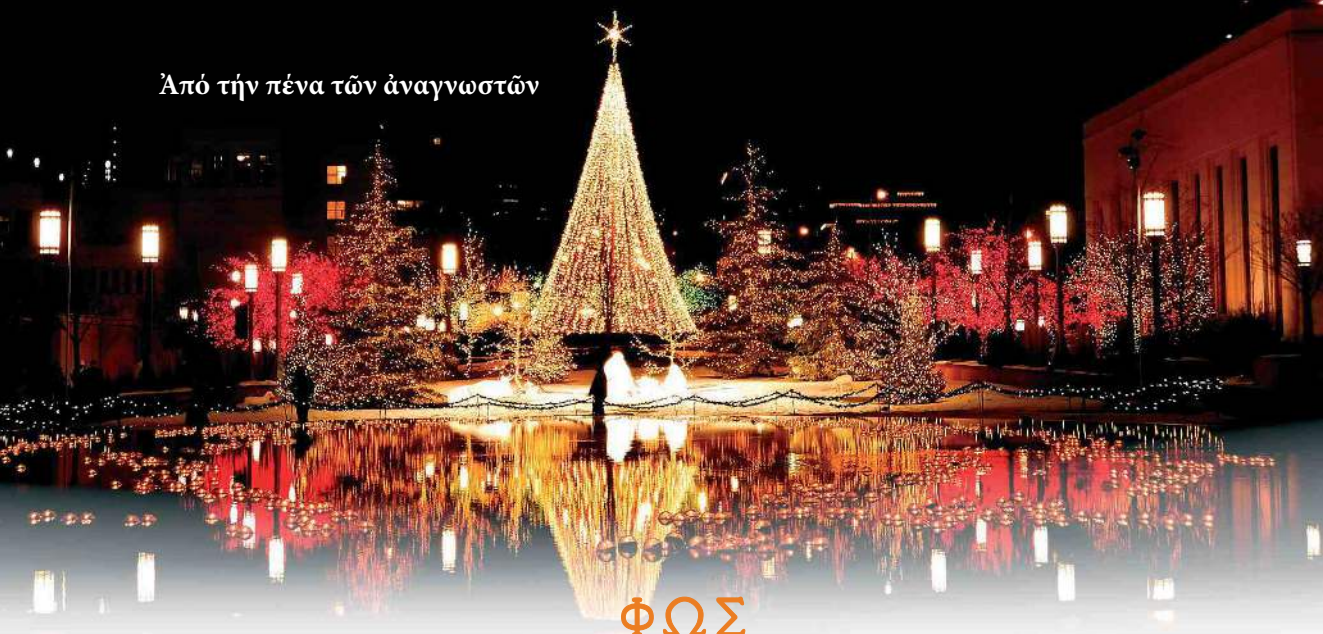
Αυτό έγραψα και σέ κείνο τό γράμμα πού έστειλα στην κ. Ρίτα μέ τόν άδελφό της.

- Πάλι κλαίς; μέ ρώτησε τρυφερά ό άδελφός μου σάν μέ είδε πάνω στό άνοικτό μπαούλο μέ τίς κάρτες στό χέρι.

Σηκώθηκα και του έδωσα τίς κάρτες πού τίς είχε δεμένες σέ πακέτο ή μάνα μας μέ μιά κορδέλα. Σέ λίγη ώρα όλο τό σπίτι μας ήταν στολισμένο μέ τίς παλιές χριστουγεννιάτικες κάρτες. Ευγνωμοσύνης μνημόσυνο, στή Ρίτα, στή Μαίρη και στή μάνα μας.

Τό βράδυ έβγαλα καινούργιες κάρτες και άρχισα νά γράφω σέ όσους περίμεναν και σέ όσους δέν τό περίμεναν. Έκλεινα μέσα στην κάρτα τίς ευχές και τά χρήματα και όνειρευόμουν τή χαρά του παραλήπτη. Μά πιο πολύ ένιωθα τή χαρά του άποστολέα και, σάν τίς σύγκρινα, έβλεπα πώς ή χαρά του άποστολέα ήταν άπείρως μεγαλύτερη και δόξασα τόν Θεό πού τίς είχα ζήσει και τίς δυό.

E.B.

ΦΩΣ

Φῶτα καί φῶτα... Φῶτα καί Φῶς! Πλησιάζει ἡ πανευφρόσυνη γιορτή τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Σωτήρα μας! Κι ὅσο πλησιάζει, τόσο περισσότερο βλέπεις τούς ἀνθρώπους νά ἐτοιμάζονται νά γιορτάσουν... Χριστούγεννα. Ὅχι νά γιορτάσουν δυστυχῶς αὐτό τό μεγάλο μυστήριό γιά τή σωτηρία ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας, ἀλλά νά γιορτάσουν μιά «γιορτή τοῦ χειμῶνα», ὅπως λένε...

Στολίζουν καί στολιζονται. Φοροῦν χαμογελαστά προσωπεῖα καί θυμοῦνται κάτι ξεχασμένο, κάτι πού διώξαν ἀπ' τή ζωή τους: τήν ἀγάπη. Εἶναι εὐκαιρία, λένε, νά δείξουν τήν ἀγάπη τους στους συνανθρώπους τους, χωρίς παρ' ὅλα αὐτά νά δέχονται νά θρονιαστεῖ μέσα τους ἡ μοναδική ἀληθινή νεογέννητη Ἀγάπη. Ἀλήθεια, ποῦ βαδίζουμε;

Κατέβηκε ὁ Θεός, ἡ Ἀγάπη στή φτωχή μας γῆ -πού ἐμεῖς τήν κάναμε φτωχή μέ τήν ἀφροσύνη μας- κι ἐμεῖς τοῦ γυρίζουμε πεισματικά τήν πλάτη. Τήν γυρίζουμε σ' Αὐτόν καί σ' ὅ,τι δικό Του... Παρ' ὅλα αὐτά λέμε ὅτι περιμένουμε μέ λαχτάρα τά... Χριστούγεννα.

Γεμίζουμε παντοῦ, δρόμους, βιτρίνες, μπαλκόνια, σαλόνια κι ὅπου ἀλλοῦ,

φωτάκια, λάμπες καί λαμπάκια. Μᾶς ἀρέσουν φωτεινά, πολύχρωμα, μέ σχέδια. Συναγωνιζόμαστε ποιός θά ἔχει τά περισσότερα, τά ωραιότερα... Καί προσπαθοῦμε ἔτσι, θαρρεῖς, νά καλύψουμε τό κενό μέσα μας, νά φωτίσουμε τά σκοτάδια μας, νά δώσουμε χαρούμενη ὄψη στίς θλιμμένες ἀπ' τήν μοναξιά καί τήν ἀποξένωση καρδιές μας. Φῶτα. Παντοῦ φῶτα. Μά ἡ καρδιά δέν θέλει φῶτα. Ζητᾷ τό Φῶς! Τήν ἐξ ὕψους Ἀνατολή, τήν ἀνατολή ἀνατολῶν! Θέλει τό πιό φωτεινό Φῶς, πού δέν καίει, μόνο διαλύει τά σκοτάδια, ζεσταίνει καί γλυκαίνει τήν καρδιά, ζωογονεῖ, ἀνανεώνει!

Μά στή διψασμένη τούτη καρδιά προλάβουμε καί θρονιάσαμε τόσα καί τόσα καί τώρα «οὐκ ἔστι τόπος...». Πάθη καί ἀδυναμίες. Καλοπέραση καί εὐδαιμονισμός. Πῶς νά τά διώξω; Γιατί θέλω καί τό Φῶς Σου!

Χριστούγεννα 2014. Ὦρα γιά ἀποφάσεις! Ἄς καθαρίσουμε τή φτωχή μας ὑπαρξη γιά νά δεχτεῖ τόν νεογέννητο Χριστό, τό ἀληθινό φῶς. «Ἐτέθη ἡμῖν σήμερον Σωτήρ», «ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης», γιά νά φωτίζει τό εἶναι μας...

Χρυσή

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΜΟΥ ΞΘ' (2014)

Α'. ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Ο διπλός στόχος, σ. 3 - Τό σίγουρο βήμα, σ. 35 - Γιορτάζοντας τόν Εὐαγγελισμό, σ. 67 - Ἀνάστασης φῶς, σ. 99 - Ἡ ἀληθινή σοφία, σ. 131 - Συνεργάτες τοῦ Θεοῦ, σ. 163 - Τό πρόγραμμα Του, σ. 195 - Εἶναι δύναμη!, σ. 235 - «Εὐρήκαμεν», σ. 267 - Μέ ἀπλότητα καί ταπεινώση, σ. 299.

Β'. ΚΥΡΙΑ ΑΡΘΡΑ

Δάκας Ἀ. Εὐ.: Ριζική ἀναθεώρηση!, σ. 4 - «Πένθος χαροποιόν», σ. 36 - Νυμφίος καί νύμφη, σ. 68 - Ἡ ἀμφισβήτηση τῆς Ἀναστάσεως, σ. 100 - Ἀγάπη ἢ πίστη; σ. 132 - Νά γίνουμε ἅγιοι!, σ. 164 - Παναγία, τό πρότυπο τῆς ταπεινοφροσύνης, σ. 196 - Τρία γνωρίσματα τῶν ἁγίων, σ. 236 - «Οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος...», σ. 300.
Παπαρνάκης Ἀθ.: Ἡ μαρτυρία τῆς ἀγ. Γραφῆς γιά τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, σ. 268.

Γ'. ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ Π. ΔΙΑΘΗΚΗ
Σάκκος Ν. Στ.: Ἡ ὤδη τῶν ἀναβαθμῶν, σ. 7 - Ψαλμός 119ος, σ. 52 - Ψαλμός 120ος, σ. 146, Ψαλμός 121ος, σ. 210 - Ψαλμός 122ος, σ. 282.

Δ'. Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ

Ὅβλιος: Ἡ ἐπικαιρότητα τοῦ Εὐαγγελίου, σ. 12 - Εἰσαγωγή, σ. 42 - 1η διδαχή Α', σ. 82 - 1η διδαχή Β', σ. 116 - 2η διδαχή, σ. 174 - 3η διδαχή, σ. 246 - 4η διδαχή, σ. 306.

Ε'. ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΜΒΩΝΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
Σάκκος Ν. Στ.: Μρ 1,4· Μθ 4,16, σ. 8 - Λκ 17,15· Λκ 19,10, σ. 9 - Λκ 2,22· Λκ 18,10, σ. 40 - Λκ 15,11· Μθ 25,31, σ. 41 - Μθ 6,16· Ἰω 1,46· Μρ 2,5, σ. 72 - Μρ 8,35· Μρ 9,17, σ. 73 - Μρ 10,33-34· Ἰω 12,13, σ. 104 - Ἀνάσταση Ἰω 20,19-31, σ. 105 - Μρ 16,1· Ἰω 5,7,

σ. 136 - Ἰω 4,27· Ἰω 9,35-37, σ. 137 - Μθ 8,10· Μθ 5,14, σ. 168 - Μθ 9,2· Μθ 9,34, σ. 169 - Ἰω 3,14· Ἰω 19,17-18, σ. 200 - Μρ 8,36· Λκ 5,5, σ. 201 - Λκ 6,35· Λκ 8,8, σ. 240 - Λκ 7,12· Λκ 8,39, σ. 241 - Λκ 16,19-20· Λκ 8,45, σ. 272 - Μθ 9,9· Λκ 12,19· Ἰω 1,40, σ. 273 - Λκ 13,11· Λκ 14,16, σ. 304 - Μθ 1,21· Μθ 2,13, σ. 305.

ΣΤ'. ΟΡΑΤΕΣ ΜΑΧΕΣ ΕΝΟΣ «ΑΟΡΑΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ»

Καλογεράκη Δ.: Α', σ. 166 - Β', σ. 202 - Γ', σ. 238 - Δ', σ. 270.

Ζ'. ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ἰχνηλάτης: Πιστός στό χρέος, σ. 14 - Μικροί μεγαλομάρτυρες, σ. 38 - Πριγκιπική ἐπιλογή, σ. 70 - «Πάρε τό μολύβι σου καί δῶσ' μου τό χρυσάφι!», σ. 110 - Κατάκαρπο δένδρο, σ. 172 - Ὁσιος Θεοφάνης ὁ Γραπτός, σ. 244 - Στή γῆ τοῦ Πόντου, σ. 274 - Χρυσός γόνος τῆς Ἐκκλησίας, σ. 318.

Η'. ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

Ἑλληνίς: «Μή λησμονεῖτε τό σχοινί, παιδιά, τοῦ Πατριάρχου», σ. 108 - Ὁ βιγλάτορας μητροπολίτης, σ. 252.

Μαρτινιανή: Ἑαρινή ἐπίθεση, σ. 88 - Σεβαστιανός, σ. 314.

Θ'. ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Διαστρέβλωση γεγονότων - Καταπάτηση τῆς Κυριακῆς, σ. 16 - Καί στόν 21ο αἰώνα - Δέν δικαιολογεῖται - Συγχαρητήρια - Διπλωματικό ζήτημα, σ. 17 - Ἐφευρετική ἀγάπη - Νά μήν τούς λείψει!, σ. 48 - Ἐλεγχος γιά ὄλους - Ἐκθεση μέ τά ὄπλα πού... ἔσφαζαν τούς χριστιανούς, σ. 49 - Ἡ ἐπανάσταση τῆς Ἐκκλησίας - Μέχρι πού; σ. 80 - Αἰτία καί ἀποτέλεσμα - Ἀλλαγὴ λέξης - Θά τούς σταματήσει κανεῖς; σ. 81 - «Καμπάνες»... ἀπό τό Ἅγιο Ὅρος - Ἀφελεῖς ἢ φοβικοί; σ. 112 - Χωρίς ντροπή - Χάθηκε; - Γηρασμένη χώρα, σ. 113 - Δέν ἔχει ξαναγίνει! - Τά καλά τῆς Εὐρώπης!, σ. 144 - Ἀνησυχία - ἔκκληση

- Ἀντιρατσισμός ἢ διωγμός τῆς Ἐκκλησίας; - Δημοψήφισμα γιά χριστιανικούς ναούς, σ. 145 - Εἶναι ὠραῖο - Ἀγάπη καί θέληση - Εὐαισθησίες, σ. 176 - Πρόκληση - Ἀνάσα ὀξυγόνου - Ἐμπνεύσεις!, σ. 177 - ΠΕΘ πρὸς Ὑπουργό Παιδείας - «Λύκοι βαρεῖς», σ. 208 - Ἀνοίγει ὁ δρόμος γιά τό τζαμί - Ἱερός πόθος, σ. 209 - Ὅχι στό τζαμί - Φωνάζει ὁ κλέφτης..., σ. 248 - Θυσιαστική ἀγάπη - Στηρίζει τὸν οὐρανό μου! - Ἡ γιόγκα εἰσάγει στὸν Ἰνδουισμό, σ. 249 - Ἀντιρατσισμός καί ὁμοφοβία - Ἀξιόμιμητη διαδήλωση!, σ. 280 - Καί... καλὰ ἔκανε! - Μέ κάθε ἀφορμή - Γραπτὸς καί ἄγραφος νόμος, σ. 281 - Ὑβρις - Στόν βωμό τοῦ μαμωνᾶ, σ. 312 - Τεχνική ἀβλεψία; - Ἰσλάμ καί Εὐρώπη, σ. 313.

Ι'. ΣΧΟΛΙΟ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ
Αὐγουστίνου Εὐδ.: Προβληματισμοὶ γιά τό τέμενος, σ. 18 - Ὅχι ψώνια τὴν Κυριακή, σ. 50 - Ἡλίας Μηνιάτης, ὁ φλογερός διδάσκαλος τοῦ Γένους, σ. 78 - Ὑπαρξιακὸ θέμα οἱ γιορτές, σ. 114 - Ἰσλαμικὲς σπουδές; σ. 142 - Πρὸς νομιμοποίηση παραθρησκευῶν, σεκτῶν καί ὄχι μόνον; σ. 178 - Ψήγματα Παριανά, σ. 276.
Παπαδημητρίου Ἀπ.: Ἀντιρωτική ἐποχή, σ. 250.

ΙΑ'. ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗ ΡΩΜΗ
Μουρατίδης Χαρ.: Μετά τίς κατακόμβες, σ. 24 - Στὴν κρύπτη τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος, σ. 44 - Ὁ ἱεραπόστολος τῶν Ἀγγλων, σ. 135.

ΙΒ'. ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ
Γκάτζιος Ἀθ.: Ἡ «οὐδέτερη ἀγωγή», σ. 152 - Σέ ποιὸν τύπο γονιοῦ ἀνήκει; σ. 180 - Προβληματισμοὶ πάνω σέ μιά ἔρευνα, σ. 204 - Καταμάθετε..., σ. 286 - Σχέση πατέρα καί γιοῦ, σ. 316.

ΙΓ'. ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΞΗ
Α.Β.: «Ἐδῶ μέσα... τὴν ἔχω!», σ. 259.
Ε.Κ.: «Δυὸ λογάκια ἀπλά», σ. 47.
Μουρατίδου - Αἰναλίδου Ἐλ.: Ἡ νηστεία ξεκίνησε καί πάλι, σ. 86.

ΙΔ'. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Ἄτρας Κ.: Ἐπιασε!, σ. 184.
Μαρτινιανή: Μὴ μᾶς ξεχνᾶτε!, σ. 257.
Μουρατίδου - Αἰναλίδου Ἐλ.: Δέκα κουλούρια, σ. 23 - «Χάι μάνα!», σ. 148 - Ἡ ἱστορία μιᾶς ραπτομηχανῆς, σ. 288.

ΙΕ'. ΜΕ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
Καραφίλογλου Π.: Τὸ πείραμα τοῦ CERN καί τό «σωμάτιο τοῦ Θεοῦ», σ. 20 - Φυσικοὶ νόμοι καί ἐλευθερία, σ. 150.

ΙΣΤ'. ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ
Μπαδέ - Βούλτσιου Μ.: «Τέχνη τεχνῶν», σ. 120.
- «Γιά τοὺς καρπούς τῆς ἀκακίας», σ. 207.

ΙΖ'. ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ
Μυτιληναῖος Γ.: Στόν Ἡλία Νικολαΐδη, σ. 84.
- Σάββας Καραφυλλίδης, σ. 260 - Μιμητὴς τῶν ἀποστόλων, σ. 278.

ΙΗ'. ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
Ε.Β.: Μάνα καί σύζυγος, σ. 59 - «Ἐμοὶ ἐκδίκησις», σ. 92 - Μαζί στόν Γολγοθᾶ, σ. 124 - Δέν εἶναι βαρὺς, εἶναι ἀδελφός!, σ. 156 - Δίκαιη μοιρασιά, σ. 186 - Προσμένουνε τὴν ὥρα!, σ. 213 - Ὅνειρο ζωῆς, σ. 261 - Σάν φύλλα φθινοπωρινά, σ. 293 - Ἡ «πόστα» τῆς ἀγάπης, σ. 322.
Ἡλιοπούλου Κ.: Τὸ θυμιατήρι, σ. 26.

ΙΘ'. ΠΟΙΗΜΑΤΑ
Δαμιανίδου Δ.: Θλίψη καί εὐλογία, σ. 6 - Θὰ φύγεις; σ. 90 - Πρόσφυγας, σ. 199 - Κύριε, στείλε ἐργάτες, σ. 242.
Ἰωάννης: Μείνον μεθ' ἡμῶν, σ. 103.

Κ'. ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΝΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
Κ.Φ.: Προσευχή μιᾶς μάνας, σ. 61.
Χρυσή: Φῶς, σ. 324.

ΚΑ'. ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Ἐπίσκεψη ἀγάπης, σ. 29 - ... Πρὸς τὴ Βη-
θλεὲμ, σ. 30 - Ἀφιέρωμα στοὺς Τρεῖς Ἰε-
ράρχες, σ. 94 - Τὸ ξεκίνημα, σ. 126 - Στὴν
Καστοριά, σ. 158 - Διετές μνημόσυνο - Κον-
τὰ στοὺς κρατουμένους, σ. 188 - Ποντία
γῆ, σ. 189 - Κατασκήνωση λίγο ἀκόμα...,
σ. 190 - Φοιτητικὴ ἐκδρομὴ, σ. 191 - «Ἐλθέ,
Παράκλητε ἀγαθέ», Κατασκήνωση 2014,
σ. 215 - Μ' ἀνοιχτές καρδιές, σ. 292 - Μία
θεάρεστη ἐπίσκεψη, «Πάρτε κι ἀπὸ μένα!»,
σ. 320.

ΚΒ'. ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἄτρας Κ.: Ὁ «ἐλάχιστος» ἀδελφός, σ. 28.
Ἀπὸ τὸ διαδίκτυο: Κατανόηση, σ. 287.
Αὐγουστίνου Εὐδ.: Τὸ «ΟΧΙ» τοῦ κλήρου
στό ἔπος τοῦ 1940, σ. 255 - Χριστουγεν-
νιατικά ποιητικά ἀνθολογήματα, σ. 308.
Γ.Μ.: Προβλήματα καί... προβλήματα, σ. 285.
δ.: Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση, σ. 77.
Δανιὴλ Μ.: «Ἀνακαινισθῆσεται ὡς ἄετοῦ ἡ
νεότης σου», σ. 122.
Εὐφρόσυνο: Μιά σοφὴ παραδοσιακὴ
συνταγή, σ. 54.
Θ.Ρ.: Ἡ σιωπὴ τοῦ Ἰησοῦ, σ. 123.
Κουτσοκώστας Ἰω.: Ὁ Σταυραετός τῆς
κλεφτουριᾶς, σ. 76.
Λυχνίτης: Φθινοπωρινή... ἀνανέωση, σ. 311
Μ.Σ.: Οὔτε μιά μέρα, σ. 56.
Μητσόπουλος Π.: Περί γενοκτονιῶν ὁ
λόγος..., σ. 140.
Νικολαΐδης Ἀ. Ἰω.: Ἡ χριστιανικὴ πίστη
ὡς βίωμα, σ. 106.
Παπαδημητρίου Ἀπ.: Ἀναζητώντας τὴ
χαμένη ἀθωότητα, σ. 10 - Ἑλληνισμός καί
Ἐκκλησία, σ. 74 - Ἡ νέα ἄλωση, σ. 138 -
Σπατάλη καί ἀνάκαμψη, σ. 170 - Προσδο-
κίες, σ. 302.
Πέτρου Ἰω.: Μεγάλος κι ἀπὸ μικρός, σ.
118.
Σάκκος Ν. Στ.: Τὸ Πάθος καί ἡ Ἀνάσταση
στὴ ζωὴ μας, σ. 102.
Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος: Μάθε με, Κύριε,
ν' ἀγαπῶ!, σ. 134.
- Ὑπομονή, σ. 61
- Ἀξίζει νὰ εἶσαι δάσκαλος, σ. 290.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο ὄργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΘ' - Ἀρ. φύλλου 828
Δεκέμβριος 2014

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθοπούλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματι-
σμοί, καλλιτεχνικὴ ἐπιμέλεια:
«Χριστιανικὴ Ἐλπίς», Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομὴ
Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ
Κύπρου: 25 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ: 35 εὐρώ
(ΗΠΑ 45 δολ.
Καναδὰ 50 δολ.
Αὐστραλίας 55 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιὰ τοὺς συνδρομητὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ

IBAN: GR

94 0171 0740 0060 7401 0115 324

«Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν
ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι,
παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα»